THE STANDARD BEARER

EDITORIAL STAFF
H. Danhof
H. Hoeksema
G. M. Ophoff
B. J. Danhof
G. Van Beek

REFORMED MONTHLY

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION
GRAND RAPIDS, MICH.

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Subscription communications should be addressed to J. H. Vander Vennen, 858 Kalamazoo Ave., S.E., Grand Rapids, Mich. Communications relative to contents of Magazine should be addressed to Rev. H. Hoeksema, 524 Eastern Ave., S.E., Grand Rapids, Mich.

Vol. II, No. 3 DECEMBER, 1925 Subscription Price $1.50

MEDITATION

HEAVENLY PRAISE

> Glory to God in the highest and on earth peace, good will toward men.
> Luke 2:14.

Night in the fields of Ephrata!

And what a night this, when in the fulness of time the shepherds were keeping watch over their flock!

A night full of voices pouring their still speech into the hearts of the meditating shepherds, wonderful, mysterious, creating a hush of expectancy....

Above shone the stars, with playful twinkle, pouring their silent testimony into the deep darkness. Orion, bound by flaming bands, witnessed of the inseparable unity of Three; the Pleiades, closely hugging in Taurus' neck, kindly twinkled of the sweet harmony of Six; Arcturus, proudly leading its stately train with wide sweep through the north, displayed the perfection of Seven in its communion of Three and Four; and all the wide and star-studded dome of heaven witnessed of the promise of Eljon that like these millions upon millions of flashing night-beauties the seed of Abraham would be in countless numbers. . . .

Below, in Ephrata's fields, voices from the past crowded the night with their mysterious whisperings. Near was Bethlehem. It moaned of Jacob's grief when he buried his beloved Rachel there. It complained of Naomi's Mara, because the Almighty had dealt bitterly with her. It sang of Ruth's wedding, when Boaz purchased her to be his wife. It poured forth the sweet melody of David's psalms, when he tuned his harp to accompany with its thin music his praises to Jehovah. And distinctly it spoke of its own future renown and greatness when from it would proceed He that would be a ruler in Israel. . . .

Then, yonder to the north, still not very distant, was Zion's chief joy, Jerusalem, the City of the Great King. Many voices and contradictory testimony it poured into the silent night. It witnessed of greatness and humiliation, of glory and shame, of dominion and subjection, of grace and sin. From it rises the loud and accusing wail of the blood of all the prophets together with the prayer of the oppressed: How long, Lord? And clearly ringing through the night, above the din of all these voices is heard the victorious cry of the king of the prophets: "Awake, awake, put on thy strength, O Zion; put on thy beautiful garments, O Jerusalem, the holy city: for henceforth there shall no more come into thee the uncircumcised and the unclean. Shake thyself from the dust; arise, sit on thy throne O Jerusalem; loose thyself from the bonds of thy neck, O captive daughter of Zion!"

Night in the fields of Ephrata!

And what a night! A night pouring forth speech.

And showing knowledge to the shepherds abiding by their flocks.

Night of nights!

Then . . . . the heavens break!

The dark curtain of the night seems suddenly pushed aside by unseen hand and a dazzling shaft of heavenly light swiftly travels to the earth and encloses the astounded shepherds in a circle of glory from the highest heavens.

And with the heavenly light-shaft there descends a messenger, arrayed in a brightness as radiates from the very face of God. . . .

The night has faded. . . .

Hushed into silence are all the voices of the night. Expectant stands the earth to hear what message heaven may bring to the world.

And with trembling joy the shepherds eagerly listen to the angel's gospel:

"Fear not!

"For, lo, tidings of great joy I bring, which shall be to all people.

"For unto you is born this day in the City of David a Saviour, which is Christ, the Lord.

"And this shall be a sign unto you: Ye shall find the babe wrapped in swaddling clothes and lying in a manger!"

The message is delivered. The angel ceases from

speaking. Yet, still lingers the light, and through it angels come now descending in countless throng and in heavenly strains, from hearts long restrained with expectation, they sing: "Glory to God in the highest, and on earth peace, good will toward men!"

The light fades and the night returns and silence reigns once more. . . .

Again the stars twinkle.
And the voices whisper.
Wonderful night!

How brief, yet how pregnant with significance is that song of the heavenly host in that night of nights!

Glory to God in the highest!

It is a shout of triumphant praise from heaven.

For what happened that night in Bethlehem's stable, where a Saviour lies wrapped in swaddling clothes, marks the victory of God's Word and Satan's defeat, the fulfillment of God's promises, the realization of Israel's hope.

Ah, what years of bitter struggle and thick darkness had preceded this night of joy! How often it had appeared as if God had forgotten His promise and rejected His people and as if the devil were to have all the glory! Anxiously the saints had often inquired and eagerly the angels in heaven had often stared upon the deep ways of God, when it seemed as if the Promise would fail of fulfillment and the Seed of the Woman would never come!

God had spoken at the very dawn of history: "I will put enmity between thee and the woman and between thy seed and her seed; it shall bruise thy head and thou shalt bruise its heel." And the Devil had heard and understood this announcement of his final defeat and had from that very moment entered upon a life-and-death struggle to crush the very head of the woman's seed. And in the sign of that struggle had stood the entire old dispensation. It was the sign of the terrible Dragon standing before the woman with child, ready to swallow up her babe. . . .

In that struggle Abel had lost his life-blood and even then the victory of the serpent's seed seemed certain. In that struggle the sons of God before the flood suffered from the children of men, and had well-nigh been swallowed up of them till God sent the Deluge to the rescue of His people. In that struggle the seed of the woman had been oppressed in Egypt, till its groan was heard by Jehovah Zabaoth and He delivered His beloved through the waters of the Red Sea. Oppressed by the very wrath of God the people had wandered in the terrible desert and countless numbers of them had fallen in the wilderness, while it seemed as if never they would enter into the promised rest. And having entered how brief had been the rest! The seed of the serpent had continually harassed them. From within it had had its representatives in carnal Israel, from without it distressed the woman's seed by the power of the nations, till Babylon had been completely victorious, Jerusalem lay in ruins, and the heathen trampled under feet the heritage of Jehovah. The very name of the seed of the woman was no more! And, surely, a remnant had returned but only to see its former history repeated in a more amazing form. A plaything of the nations Israel had been, a sorry spectacle, a reproach to all the world. And especially when that vile Old-Testament type of Antichrist, Antiochus Epiphanes, had defiled the temple and mocked at things most sacred, the groan of oppression rising from the bosom of God's people had made the very angels in heaven to tremble at the awful ways of God. . . .

The woman's seed had almost succumbed.

The sceptre seemed departed from Judah; the tree of Jesse was leveled to the ground; the cause of God's people seemed hopeless; and darker than the night in which the shepherds kept watch over their flocks in the fields of Ephrata was the night that had fallen over the history of the people of God's covenant. Almost it seemed as if presently defeat would have to be admitted to the devil and the outcome would be: Glory to the Serpent! . . . .

Then. . . .

The root out of a dry ground sprouts. Gabriel may announce the tidings of Messiah's approach. Presently in the manger of Bethlehem is born the Lion of Judah's tribe, that shall surely crush the head of the dreadful Serpent and deliver His people.

There is joy in heaven. Eagerly the angels look upon the face of Him that sitteth upon the throne, awaiting the word from His mouth that will give them leave to descend and announce this thing to the world.

Glory to God in the highest!
He hath done whatsoever pleased Him!
Hallelujah!

Wonderful song of comfort!

Peace on earth and good will toward men!

Of peace it sings for in the manger of Bethlehem lies the Prince of Peace. And surely He will bring peace to the world.

No, not as the world desires peace does He desire it; not as the world seeks peace does He promise it; not as the world gives peace does He leave it.

For the world seeks a peace that is impossible. It seeks the peace among men, while maintaining its attitude of hatred and continuing to carry on war against the living God. Peace it seeks with the fire of sin and enmity against the Most High burning in its very bosom. Peace it seeks from without, by restraint, agreement, counsels, federations, courts, police. . . .

And the Prince of Peace raises a warning finger in the face of this world thus seeking peace and announces: Ye shall hear of wars and of rumors of war for peace among men at enmity with My God may never be! . . .

Peace He shall surely bring. But not as the Devil promises peace will He have it. Satan also speaks of peace. He will lay down the sword and beat the spear into a pruning-hook and gladly give up all the kingdoms of this world, on condition of his own lasting supremacy

and the dethronement of God. Presently He will approach the Prince of Peace with terms of peace composed in hell and offer Him all the kingdoms of the world if only He will kneel down and worship the devil!

But in the face of all such peace with the devil the Prince of Peace warns: I am not come to bring peace to the world but a sword!

Nay, but He does bring the peace that passeth all understanding. He is the Prince of that Peace which is at once the outflow of the Father's good will toward His people and the basis of all His lovingkindness with respect to them. He brings peace because He fights Zion's foe, all the dreadful power of the devil and sin and guilt and shame and death and the world. He knows of no agreement, He thinks of no truce, He will no terms of peace with that power of darkness; He will battle till the end, until the enemy of God and His people has been completely vanquished. He battles not with sword or spear. The roar of cannon is not heard when He attacks the foe. But in obedience and humiliation he battles His way to the cross, and through the cross to righteousness and through righteousness to the victory of the open grave and appears as the Victor over all His foes, over sin and guilt and death and hell —the Prince of Peace!

Peace He brings to the troubled soul of all His people. When floods of iniquity overwhelm the soul, by the wrath of God it is oppressed, by bonds of death it is held and afflicted, He, the Prince of Peace, enters into their hearts and speaks of peace, peace through forgiveness and righteousness in the blood He shed on the accursed tree; and He breaks the bonds of sin and death and fills the heart with the life of God, spreading abroad in it the love in which there is no fear. . . .

Peace He brings ultimately, when He shall come again. For then He shall cast all the power of darkness and oppression into the fiery furnace, where there shall be wailing and gnashing of teeth and He shall separate from among His people all that offends and loves iniquity and He shall establish forever the new heavens and the new earth in which righteousness shall dwell and the peace of God's eternal covenant. . . .

Then God shall spread His tabernacle over all.

And the word of Christ shall be fully realized: "I in them and thou in me that we may be perfect in one!"

Eternal peace and Good will.

And the heavenly song of the angels in the fields of Ephrata shall then enter upon its perfect fulfillment!

Glory to God in the highest! Who through the deep way of sin and death and grace led His people on to highest glory.

Peace on earth!

Good will toward men!

Wonderful song of comfort! H. H.

An atonement that is part liberalistic and part evangelical belongs neither to the New Testament nor to a system of theology. (Creighton, Law and the Cross, p. 25.)

VERONDERSTELLING OF OPENBARING

In den loop aller eeuwen gaat het natuurlijk zaad van Adam geestelijk in tweeën uiteen. Die schifting is van God. Gods verkiezende genade raakt slechts de organische kern van ons geslacht; en hare antithetische werking scheidt de kinderen der menschen vaneen, als kaf en graan. Bij de voortschrijding van de ontwikkeling der dingen wordt daardoor in de ééne natuurlijke menschheid openbaar tweeërlei geestelijk zaad. Reageerende op de antithetisch vaneenscheidende en tegenover-elkander stellende werking van Gods Geest en Woord, onderscheiden de menschenkinderen dan ook zichzelven in eene uiterst bange en immermeer zich verbijzonderende worsteling in het leven der geslachten, volkeren, huisgezinnen en nabestaanden, naar de rijke verscheidenheid hunner gemeenschappelijke tijden, plaatsen, gelegenheden, levenssferen, middelen en veelvoudige historische verhoudingen. En aan die openbaar makende zelf-onderscheiding van het tweeërlei geestelijk zaad in de ééne natuurlijke menschheid zijn wij in onze beoordeeling van ons zelven en onze medemenschen gebonden. De boom wordt uit zijne vrucht gekend.

Evenwel is de vrucht uit den boom. De boom bepaalt de vrucht, en niet omgekeerd, de vrucht den boom. Al is het dan ook, dat het bijzonder kenmerkende van een boom voor ons speciaal openbaar wordt in zijne vrucht; daarom is die boom zelf toch in zijn waren levensaard en tot in den diepsten wortel van zijn bestaan van God gekend, ook eer hij vruchten voortbrengt. Gods wil bepaalt zelfs dien boom en zijne vrucht. Daarom kan dan ook gezegd worden, dat het vaste fondament Gods staat, hebbende dezen zegel: De Heere kent degenen, die de zijne zijn; en: Een iegelijk, die den naam van Christus noemt, sta af van ongerechtigheid. Het kenmerkende van de uitverkorenen ten eeuwigen leven voor ons is, dat zij, als zij in den tijd den naam van Christus belijden, afstand doen van ongerechtigheid; maar God heeft dezulken liefhebbend en verkiezend gekend, éér nog de wereld was. Hij heeft hen liefgehad met eene eeuwige liefde, en daarom trok Hij hen in den tijd met koorden van goedertierenheid. En als Hij hen getrokken heeft uit de macht der duisternis, en overgezet heeft in het koninkrijk van den Zoon zijner liefde, zoo doet Hij hen voorts ook wandelen in de goede werken, welke Hij van eeuwigheid voor hen verordineerd heeft. Die goede werken zijn dus, als vruchten van Gods verkiezing, de openbaar makende kenmerken der verkorenen. Daarom kunnen *wij* de verkiezing der uitverkorenen kennen aan hunne vruchten.

Wij zijn voor onze kennis van de menschen aangewezen op hunne werken. Inzooverre iemand zich in zijne werken aan ons openbaart, kunnen wij een geestelijk oordeel over hem vellen in 't licht van Gods Woord. Daartoe rekent de Schrift ons bekwaam, wekt zij ons op, en beperkt ze ons. De valsche profeten, die in schaapsvellen tot ons komen, maar van binnen grijpende wolven zijn, moeten wij kennen aan hunne vruchten. Naar den

regel, dat men geene druif leest van doornen, of vijgen van distelen. Maar ieder goede boom brengt voort goede vruchten, en een kwade boom brengt voort kwade vruchten. En een goede boom kan geen kwade vruchten voortbrengen, noch een kwade boom goede vruchten voortbrengen. Zoo zullen wij dezelve aan hunne vruchten kennen. En zulks geldt ook van de menschen. Want uit den overvloed des harten spreekt de mond. De goede mensch brengt goede dingen voort uit den goeden schat des harten, en de booze mensch brengt booze dingen voort uit den boozen schat. Evenwel, ook dan moet nog nauwkeurig gelet worden op het mogelijk onderscheid, dat er zou kunnen bestaan tusschen iemands woorden en zijne eigenlijke daden. Niet een iegelijk, die zegt: Heere, Heere! zal ingaan in het koninkrijk der hemelen, maar die daar doet den wil des Vaders, die in de hemelen is. Velen zullen zelfs in den dag der oordeels tegen Jezus zeggen: Heere, Heere! hebben wij niet in uwen naam geprofeteerd, en in uwen naam duivelen uitgeworpen, en in uwen naam vele krachten gedaan? En toch zal Christus hun dan openlijk aanzeggen: Ik heb u nooit gekend gaat weg van mij, gij, die de ongerechtigheid werkt! Daarom bestaat er niet slechts gevaar, dat we ons vergissen in ons oordeel over de werken van anderen, maar ook over onze eigene daden; want velen zullen meenen in te gaan, en zullen niet kunnen. Er bestaat gevaar, dat we ons bedriegen in den eigenlijken aard van onze eigene werken. Daarom moeten we ons houden aan het onderscheidende kenmerk van de in den levenswandel uitkomende vrucht der verkiezing, namelijk, dat hij, die in der waarheid den naam van Christus belijdt, tevens afstand doet van ongerechtigheid.

Blijft die vrucht uit, dan mogen wij niet zalig spreken. Op menschelijke veronderstellingen mag niet worden gebouwd. Onze beschouwing moet gespeend wezen aan alle geestelijke speculatie. Gissingen en berekeningen geven geenerlei zekerheid. Wij moeten ons houden aan hetgeen openbaar is. Het mag niet worden vergeten, dat de Schrift zegt, dat velen zullen komen van Oosten en Westen, en met Abraham, Izak, en Jakob, zullen aanzitten in het koninkrijk der hemelen; en dat de kinderen des koninkrijks zullen uitgeworpen worden in de buitenste duisternis, waar weening zal zijn, en knersing der tanden. Zoodat vleeschelijke afstamming geen waarborg biedt, evenmin als uitwendig lidmaatschap van de kerk in het zichtbare. Want in een groot huis zijn niet alleen gouden en zilveren vaten, maar ook houten en aarden vaten; en sommige ter eere, maar sommige ter oneere. En de goddelijke bedoeling van de aanwezigheid van verworpenen in de historische bestaande kerk hier op aarde is niet gericht op hunne zaligheid. Daarmede moet worden gerekend in onze bediening van Woord en Sacramenten, in de opvoeding onzer kinderen en in de kerkelijke tucht. Wij mogen niet meenen, dat Gods onderscheiding van het geestelijk zaad der vrouw gebonden is aan de eene of andere uitwendige bijkomstigheid, zooals natuurlijke afstamming, verstandelijke kennis, ambtelijke positie, vroegtijdig sterven, of iets dergelijks. En evenmin is Gods genadewerk afhankelijk van iets in den mensch. God scheidt Adams natuurlijk nakroost vaneen naar het welbehagen van zijnen wil.

De bijzonderheden hiervan blijven voor ons hier op aarde veelszins verborgen. Doch telkens bij vernieuwing blijkt, hoe de goddelijke scheur zich immer verder voortzet en zich altoos meer verbijzondert. In Gen. 3:15 kondigt God slechts in algemeenen zin aan, dat Hij vijandschap zal zetten tusschen het geestelijk zaad der vrouw en het slangenzaad, zonder nadere bepaling; zoodat men den indruk krijgt, dat Adams nakomelingen geestelijk in twee groepen zullen onderscheiden worden, gelijk zulks spoedig daarop, nà den broedermoord, ook aanvankelijk openbaar wordt in Kain en Seth. Als echter Gen. 6:2 ons meldt, dat Gods zonen de dochteren der menschen aanzagen, dat zij schoon waren, en zich vrouwen namen uit allen, die zij verkozen hadden; dan blijkt ons, dat de goddelijke schifting ook Seths kinderen vaneenscheidt. En nà den Vloed wordt al heel spoedig openbaar, dat ook Noachs zonen en hunne nakomelingen geestelijk onderscheiden zijn. De ark der behoudenis was type, geen volle geestelijke eeuwige werkelijkheid. Het gedichtsel van 's menschen hart was nog boos van zijne jeugd aan. De vijandschap der zonde woekerde voort in den torenbouw van Babel. En God stuitte het kwaad niet in de harten van alle menschenkinderen. Hij trok de lijn zijner verkiezende liefde over Sem, Arfachsad, Heber, Terah en Abraham. En in Izak noemde God Abrahams zaad; hoewel Hij Abraham gekend had, opdat hij zijnen kinderen en zijn huis na hem zoude bevelen, en zij den weg des HEEREN houden, om te doen gerechtigheid en gerichte, en hem tevens aangaande Ismaël verhoord had. Sterke verbijzondering derhalve ook hier, zij het ook, dat de schaduwachtige strekking van deze afzondering niet mag worden voorbijgezien. Het is echter speciaal in de geestelijke onderscheiding van Izaks zaad, dat de gansch bijzondere vrijmacht van het goddelijk welbehagen in het helderst licht voor ons treedt. Izak zelf toch was in dubbelen zin des woords een wonderkind, vrucht van het wonder van Gods genade en beeld van de gemeente des Heeren. En uit hem was Rebekka, die slechts geestelijk zaad wenschte voort te brengen, bevrucht. Indien dus het geestelijk karakter der kinderen bepaald werd door de ouders, dan moesten Ezau en Jakob zeker wel geestelijk geweest zijn. Evenwel, als de kinderen nog niet geboren waren, noch iets goeds, of kwaads gedaan hadden, opdat het voornemen Gods, dat naar de verkiezing is, vast bleve, niet uit de werken, maar uit den roepende; zoo werd tot de God zoekende en vragende Rebekka gezegd: De meerdere zal den mindere dienen. Gelijk geschreven is: Jakob heb ik liefgehad, en Ezau heb Ik gehaat. De geestelijke onderscheiding tusschen Ezau en Jakob moet dus niet worden toegeschreven aan iets in Izak, of aan iets in Rebekka, noch ook aan iets in hunne kinderen; maar uitsluitend aan Gods absoluut vrijmachtige verkiezing en verwerping. En daarin schuilt geenerlei onrecht. Want Hij zegt immers tegen Mozes: Ik zal Mij ontfermen, diens Ik Mij ontferm, en zal barmhartig zijn, dien Ik barmhartig ben. Zoo is het dan niet desgenen, die wil, noch desgenen, die loopt, gelijk Mozes

b.v., maar des ontfermenden Gods. Gelijk zulks ook klaarlijk blijkt uit hetgeen de Schrift zegt tot Faraö: Tot ditzelve heb Ik u verwekt, opdat Ik in u mijne kracht bewijzen zou, en opdat mijn naam verkondigd worde op de gansche aarde. Zoo ontfermt Hij zich dan, diens Hij wil, en verhardt, dien Hij wil; ook onder de natuurlijke nakomelingen van Israël. Daarom worden niet de kinderen des vleesches, maar slechts de kinderen der beloftenis voor het zaad gerekend. En daarom kunnen zeer vele Joden verloren gaan, zonder dat het woord Gods uitvalt. Want die zijn niet allen Israël, die uit Israël zijn; noch omdat zij Abrahams zaad zijn, zijn zij allen kinderen. Gods beloften betreffen het organisch historisch bestaande zaad van Abraham naar zijne geestelijke kern. Dat is duidelijk uit Gods antwoord aan Elia, als deze God aanspreekt tegen Israël, zeggende: Heere! zij hebben uwe profeten gedood, en uwe altaren omgeworpen; en ik ben alleen overgebleven, en zij zoeken mijne ziel. Toen had God Zichzelven nog zeven duizend mannen overgelaten, die de knie voor het beeld van Baäl niet gebogen hadden. En zulks blijkt ook uit de behoudenis van Paulus. Gods woord is niet uitgevallen, en ook heeft God zijn volk niet verstooten; want Paulus, die behouden bleef, is immers ook een Israëliet. Wel echter is het feit, dat Israël niet gekregen heeft, hetgeen het zocht; maar de uitverkorenen hebben het verkregen, en de anderen zijn verhard geworden. En alzoo is er ook in den tegenwoordigen tijd een overblijfsel geworden, naar de verkiezing der genade. En met de historisch bestaande Nieuw Testamentische kerk, uit Joden en Heidenen, is het niet anders gelegen. De gedoopte Christenheid is allerminst identisch met Gods uitverkoren volk. Wel is het karakter der bedeeling thans meer geestelijk van aard, en minder theocratisch en Joodsch-nationaal; maar daardoor verscherpt en verbijzondert zich slechts de werking van Christus, en van Zijn Geest en Woord, waardoor de mensch tweedrachtig gemaakt wordt tegen zijnen vader, en de dochter tegen hare moeder, en de schoondochter tegen hare schoonmoeder, zoodat des menschen vijanden worden, die zijne huisgenooten zijn. Eerst bij die beschouwing kunnen we verstaan, dat er in den dag van Christus twee op een bed zullen zijn, waarvan de een zal worden aangenomen, en de ander zal verlaten worden; en er twee vrouwen tezamen zullen malen, en de eene zal aangenomen, en de andere zal worden verlaten. In den dag des oordeels zal de goddelijke onderscheiding van tweeërlei geestelijk zaad in het eene natuurlijke organisme der menschheid in alle deelen volkomen wezen. Tot dien stonde toe zijn de toestanden hier op aarde evenwel altoos min of meer gemengd, en zijn wij in onze beoordeeling van het geestelijk-zedelijk karakter der menschen gebonden aan hunne openbaring van zichzelven in hunne eigenlijke levensdaden.

Dit geldt ook van onze beschouwing van de Kerk. De Gemeente des Heeren is de vergadering van alle ware Christ-geloovigen. Maar alszoodanig treedt zij in het zichtbare nooit geheel zuiver voor ons op. Ten eerste vergaderen met de eigenlijke gemeente ook de natuurlijke kinderen der geloovigen, en in de tweede plaats worden er in de vergadering der geloovigen ook ongeloovigen gevonden. Van dit laatste stelt de Schrift niet slechts de mogelijkheid vast, maar zij leert, dat zulks het geval is. Er is kaf onder het koren. Sommigen van de kinderen des koninkrijks worden buiten geworpen. Er zijn er, die eerst verlicht worden, doch die later afvallen. Anderen achten het bloed des Nieuwen Testaments onrein. Ook zijn er, die kennis van onzen Heere Jezus Christus verkrijgen, en daarna wederkeeren, gelijk een gewasschen zeug, tot de wenteling in het slijk, en als een hond tot zijn eigen uitbraaksel. En dan zou men mogelijk voorts nog wel afzonderlijk kunnen spreken van het gezelschap der geveinsden; en van zulke lieden, die het geestelijke niet vermogen te onderscheiden en daarom met iets ingebeelds verloren gaan. Feit is in elk geval, dat de Schrift ons bepaalt bij den gemengden toestand van Christus' gemeente in het zichtbare. Daarom mag men in de gemeenteprediking niet uitgaan van de gedachte, dat zijn gehoor in elk en een ieder der afzonderlijke personen wedergeboren en geloovig is. Zulk eene veronderstelling zou strijden met het Woord der openbaring. Doch aan alle belijders moet gelijkelijk den eisch worden gesteld, dat zij hunne leden stellen, om dienstbaar te zijn der gerechtigheid tot heiligmaking. De bediening des Woords moet de hoorders openbaar maken. In de prediking moet uitkomen, dat het Woord Gods levend is en krachtig, en scherpsnijdender dan eenig tweesnijdend zwaard, en doorgaat tot de verdeeling der ziel en des geestes, en der samenvoegselen, en des mergs, en een oordeeler is der gedachten en der overleggingen des harten, opdat de hoorders, die, gelijk alle dingen, naakt en geopend zijn voor de oogen desgenen, met welken wij te doen hebben, ook in hunne werken mogen openbaar worden voor de menschen.

Daarin bereikt de gemeenteprediking in zekeren zin juist haar oogmerk. Want wel mag zij nooit haar karakter van bediening des Woords in de vergadering der geloovigen verloochenen. Zij is geen Heidenzending- of straatprediking; zij is geen Evangelieverkondiging in strikten zin des woords; en evenmin richt zij het woord tot een gemengde hoop of volkskerk. En officieel laat ook de gemeente niet het Evangelie verkondigen aan degenen, die buiten staan; maar in de gemeenteprediking wordt het Woord Gods bediend in haar eigen midden. Gemeenteprediking is in officieelen zin de bediening van het Woord Gods in de vergadering der geloovigen en aan de gemeente des Heeren. Daarom moet in die prediking de gemeente ook worden aangesproken, in de taal der Schrift, als: "Geliefden Gods, en geroepene heiligen," "geloovigen in Christus Jezus," "heilige en geloovige broederen in Christus," "uitverkorenen naar de voorkennis van God den Vader," enz. Daaraan mag niet worden getornd. Hoevelen er ook met de geloovigen mogen vergaderen, de ware geloovigen vormen in de gemeentelijke samenkomst het wezenlijk constitueerend element, en drukken op die vergadering het stempel van gemeente. Zonder hen is er eenvoudig geen gemeente, en is der-

halve gemeenteprediking eene onmogelijkheid. Doch dat alles zegt nog niet, dat er in de gemeenteprediking geene rekening moet worden gehouden met de geopenbaarde waarheid, dat niet alles Israël is, wat uit Israël is. Dat dient juist wel te geschieden. De bediening des Woords moet zóó worden ingericht, dat de gemeente in het zichtbare zich kan onderscheiden naar hare geestelijke kern van allen, die slechts uiterlijk en voor een tijd aan haar verbonden zijn.

Inzonderheid geldt zulks van de bediening des Woords in betrekking tot het zaad der gemeente. Met de gemeente alszoodanig, gelijk boven gezegd, vergaderen door alle eeuwen heen wel allereerst en allermeest de natuurlijke kinderen der geloovigen. Deze gedoopte kinderen zijn geen vreemdelingen. Zij zijn zoowel als de volwassenen in het Verbond Gods en in zijne gemeente begrepen. Gods genade is niet beperkt tot de mondige leden der gemeente, maar strekt zich ook uit tot kleine kinderen. De Schrift zegt van kinderen der geloovigen dat hunner is het koninkrijk der hemelen. Daarom mag hun de toegang tot Jezus niet worden versperd. En daarom dienen ze ook door het teeken van Gods verbond onderscheiden te worden van de kinderen der ongeloovigen. In het zichtbare treedt de gemeente des Heeren voor ons op in degenen, die in Christus gelooven en hun natuurlijk zaad. De geloovigen en hun zaad vallen in het zichtbare wel te onderscheiden, maar, zonder meer, niet te scheiden. Scheiding zou naar geen enkel Schriftuurlijk beginsel kunnen worden bewerkstelligd. Wel gewaagt de Schrift van tweeërlei zaad der geloovigen, maar de lijn van Gods welbehagen scheidt, naar de voorstelling der Heilige Schrift, nimmer de volwassen geloovigen en hunne natuurlijke kinderen alszoodanig, als verkorenen en verworpenen vaneen. Iemands leeftijd bepaalt niet de werking van Gods genade. De volwassene ontvangt geen genade, omdat hij volwassen is, en het kleine kind wordt niet door God voorbijgegaan, omdat het nog onmondig is. En evenmin is het omgekeerde het geval. De begenadiging in Christus Jezus grijpt eenvoudig niet plaats naar den leeftijd des menschen, maar naar het welbehagen Gods.

Daarom mogen we in onze beschouwing over het zaad der gemeente en in de bediening des Woords niet oordeelen, dat de kinderen der geloovigen, althans uit een onderwerpelijk oogpunt, niet te onderscheiden zijn van andere kinderen. Ware zulks wel het geval, er zou in betrekking tot het zaad der gemeente eenvoudig geen sprake kunnen zijn van gemeenteprediking. Men zou hun, bij het opwassen, slechts het Evangelie kunnen verkondigen, gelijk zulks gedaan wordt aan de Heidenen. Van verbondsopvoeding en Christelijke onderwijzing ware dan geen sprake. Hope voor de zaligheid onzer vroeg gestorven kinderen kon dan niet rusten op eenen goeden grond. En daarmede ware natuurlijk ook de kinderdoop in zijne eigenlijke strekking vervallen. God evenwel onderscheidt de kinderen Zijns volks, noemt ze Zijne kinderen, en betuigt telkens, dat sommigen van hen Zijn verbond verbreken en dientengevolge zullen buitengeworpen worden. Dit alles ware onmogelijk, indien ze in specifieken zin des woords gelijk waren aan de kinderen der Heidenen. En dat zulks ook van toepassing is op de kinderen der geloovigen van den nieuwen dag, is overduidelijk uit het spraakgebruik der Schrift, alsmede uit de Schriftuurlijke leer van een afval van de historisch bestaande Kerk. Zal niet de eigenlijke Kerk afvallen, dan moeten er zijn van de kinderen der Kerk, die geestelijk niet tot de ware Kerk behooren en derhalve wel kunnen afvallen. En dit is ook duidelijk uit de ervaring. Natuurlijk is deze afval niet tot de kinderen beperkt, maar hij strekt zich toch wel zeer wezenlijk uit tot velen, die in de Kerk geboren en opgevoed werden.

Mede naar aanleiding van dit verschijnsel wellicht hebben sommigen gemeend, dat alle kinderen der gemeente voorwerpelijk de verbondsbeloften bezitten en in onderwerpelijken zin het vermogen, om de verbondsgoederen zich toe te eigenen. Bij die beschouwing zoekt de gemeenteprediking natuurlijk aan het zaad der gemeente duidelijk te maken, hoe er van zulk een voorwerpelijk bezit der verbondsgoederen sprake kan zijn en hoe de onderwerpelijke toeëigening mogelijk is en dient te geschieden. De groote moeilijkheid bij deze beschouwing blijft altijd, dat men niet verklaren kan, waarom sommigen van deze verbondskinderen wel en anderen niet zalig worden; want niemand beweert, dat ze allen behouden worden. Men kan o.i. onmogelijk ontkomen aan de Pelagiaansche leer van eenen vrijen wil des zondaars. De theorieën van eene doopsgenade, zooals Rome en Luther die leeren, en van eene zoogenaamde *verbondsgenade*, geleerd door sommigen onder de Gereformeerden, lossen de moeilijkheid niet op; aangezien al de kinderen der geloovigen die genade, hoedanig die verder ook zij, op dit standpunt, gelijkelijk deelachtig worden. De vraag blijft dus, waarom die genade wel voor den eenen zaligmakend is en voor den anderen niet. Men moet de oorzaak daarvan ten slotte wel zoeken in den mensch, en dan is men bij Pelagius uitgekomen. Ons hoofdbezwaar is echter, dat de Schrift juist wel onderscheidt tusschen verbondskind en verbondskind. Denk hier slechts aan Ezau en Jakob. Naar de leer der Schrift scheidt de lijn van verkiezing en verwerping ook het natuurlijk zaad der gemeente vaneen. Daarom mogen wij niet veronderstellen, dat al de kinderen der geloovigen geestelijk gelijk zijn. De Schrift weerspreekt zulks. Er is tweeërlei zaad.

Daarom bevalt ons ook eene derde zienswijze niet, dat alle kinderen der geloovigen, uitzonderingen daargelaten, in onderwerpelijken zin Gods zaligmakende genade deelachtig zijn, of dat men zulks althans bij den doop moet veronderstellen. Dat is o.i. allereerst eene verwarring van de gedachte van den doop alszoodanig met de onderwerpelijke gesteldheid van het concrete te doopen kind. Verder kan men bij die beschouwing ook de uitzonderingen onmogelijk verklaren. En men komt tevens klaarblijkelijk in conflict met alle ervaring. Het ergste is echter, dat men weerspreekt de duidelijke leer der Schrift, dat het natuurlijk zaad der gemeente geestelijk in tweeën uiteenvalt. Men wil kennelijk ontkomen aan de verwerping in betrekking tot het natuurlijk zaad der geloo-

vigen, en veronderstelt daarom, dat er aanwezig is, wat er naar alle openbaring en Schriftleer toch niet is. Men stelt de menschelijke veronderstelling van eenerlei geestelijk zaad in plaats van de leer der Schrift, dat het natuurlijk zaad der geloovigen geestelijk tweeërlei is.

Ons uitgangspunt moet dan ook wezen de Schriftuurlijke leer van tweeërlei zaad. Dat tweeërlei zaad moet door de prediking des Woords tot openbaring gebracht worden. De verbondsmatige bediening van Gods Woord dient derhalve ingericht te worden overeenkomstig de levensbehoeften van het zaad der gemeente naar hare geestelijke kern, zoodat deze zich naar de wet des Geestes des levens in Christus Jezus kan laten gelden en zich daardoor kan onderscheiden van den haar tijdelijk omringenden bolster van verworpenen. Natuurlijk reageeren ook de verworpenen op de verbondsmatige prediking en op de werking van het geestelijke zaad. Daardoor ontstaat er strijd in den boezem der gemeente, een zeer bange zelfs, treedt het geestelijk onderscheid van het tweeerlei zaad der geloovigen aan het licht; en wordt de van God gewilde geestelijke zedelijke antithese in de allerscherpste belijning daargesteld.

En het is juist bij deze beschouwing, dat er sprake kan zijn van gemeenteprediking, verbondsopvoeding, catechisatie, vermaning tot geloof en bekeering, waarschuwing tegen zelfbedrog, en zoo voort; want dan moet de boom uit zijne vrucht gekend worden. Verkiezing en verwerping kunnen dan ook gehandhaafd worden, alsmede Gods vrije genade; en men bouwt niet op menschelijke veronderstellingen, maar op de openbaring van Gods Woord, en men heeft een Bijbelschen grond voor den kinderdoop.

Hierover nader den volgenden keer.

H. D.

ROM. 8:7b, NOR CAN BE

"Behold the power of free-will, which the Sophists cannot carry high enough. Doubtless, Paul affirms here, in express words, what they openly detest—that it is impossible for us to render our powers subject to the law. They boast that the heart can turn to either side, provided it be aided by the influence of the Spirit, and that a free choice of good or evil is in our power, when the Spirit only brings help; but it is ours to choose or to refuse. They also imagine some good emotions, by which we become of ourselves prepared. Paul, on the contrary, declares, that the heart is full of hardness and indomitable contumacy, so that it is never moved naturally to undertake the yoke of God; nor does he speak of this or that faculty, but speaking indefinitely, he throws into one bundle all the emotions which arise with us. Far, then, from a Christian heart be this heathen philosophy respecting the liberty of the will. Let every one acknowledge himself to be the servant of sin, as he is in reality, that he may be made free, being set at liberty by the grace of Christ: to glory in any other liberty is the highest folly." (Calvin's Commentary on Romans.)

THE COVENANT OF NATURE

Other Scripture-Passages

If all we read in Gen. 6-9 confirms our view, namely that the covenant with Noah was no other, than the covenant of grace proper, this is no less the case with other passages in Scripture that refer to Noah and the significant event of the Flood. We would expect, that such an important episode as that of the Deluge would be mentioned again in Scripture. And in this expectation we are not mistaken. The Lord refers to the days of Noah as typical of the days immediately preceding the Second Advent; the epistle to the Hebrews mentions Noah as one of the heroes of faith and gives him a place in the great cloud of witnesses; and the apostle Peter mentions the event of the Deluge more than once in his epistles, both with reference to the present salvation of the Church and with a view to the latter days. And in all we read in Scripture with respect to this event we find the same thought: in the Ark God saves His Church and with that Church He established His covenant even after the flood. The notion that there was anything common in this covenant God established with Noah is wholly foreign to the Word of God.

To some of these passages we will call the attention of our readers in this article.

And first of all we quote from Hebrews 11:7; "By faith Noah, being warned of God of things not seen as yet, moved with fear prepared an ark to the saving of his house; by the which he condemned the world, and became heir of the righteousness which is by faith." It is interesting to note how Dr. Owen in his Commentary on the Hebrews, vol. VII, pp. 52, 53, explains this passage. It is well known, that Dr. Owen was an English divine of high Calvinistic type. Evidently, however, it did not enter his mind, that there could be anything common in God's dealings with Noah. Writes he:

"The immediate effect was the saving of his family. He did it 'to the saving of his household'; that is, he himself, his wife, his three sons and their wives—that is such as on the foresight of the flood they had espoused, for probably they came not together in conjugal duties till after the flood, for they had no child till then. Gen. 10:1, and eight persons only were to be saved.

"This family God, in sovereign grace and mercy would preserve and deliver, principally to continue the conveyance of the promised Seed, which was to be produced from Adam, Luke 3:38, and was not, in the immutable counsel of God, liable to intercision; which it would have been if God had destroyed all mankind, and created a new race of them upon the earth; and in the next place, for the continuation and propagation of a church, to be brought unto God by virtue of that promise.

"And in this saving of the family of Noah by the ark we have a figure of God's saving and preserving a remnant in all ages, when desolating judgments have destroyed apostatized churches and nations."

Evidently, Dr. Owen, a Calvinistic writer of the 17th century, sees in the saving of Noah and his family only the salvation and preservation of the church for the principal purpose of continuing God's covenant in the world. And with regard to the text itself, Heb. 11:7, we may note the following facts:

1. God warns Noah as His covenant-friend concerning things to come as He always does His people.

2. Noah responds by an act of faith in building the ark. The building of the ark was an act of obedience proceeding from the faith which the saints possess, by which also he was righteous before God and through which he clung to the promises of his covenant God in the midst of an apostatizing world.

3. Noah condemned the world. He did so by his very building of the ark as well as by his preaching, he being the preacher of righteousness in the midst of his generation. But the very act is a covenant deed of friendship, such as is the calling of all that are of the party of the living God in the world.

4. Noah became the heir of the righteousness which is by faith. This does not mean that he inherited that righteousness. This he possessed by the very faith through which he also prepared the ark and became a preacher of righteousness. No, but the righteousness which is by faith has an inheritance, a reward for those that partake of it. Into that inheritance Noah entered. He became through the righteousness which is by faith heir of the second world. The wicked were disinherited in and by the flood. The righteous Noah inherited the world. And in this he is a type of all the people of God. For however things may seem against them in this dispensation, and however all things may bear the appearance that the wicked are in possession of the world, the righteous shall inherit all things through Christ. By faith they are the only rightful possessors of all things and in the day of Christ they shall be put into actual possession of their inheritance, while the wicked shall be disinherited.

5. But then it must be evident to all who can read, that after the flood God makes His covenant with Noah, not simply as a new progenitor of the human race, as the physical father of righteous and wicked alike, but as the heir of the righteousness which is by faith. As such God had transacted with His friend Noah throughout. As such He also deals with him after the flood and gives him all things for a possession. While, therefore, in this Biblical commentary upon a certain phase of the event of the Flood there is nothing to comfort those who prefer to make God's covenant a common thing, everything points to our view as the correct interpretation of Gen. 6-9.

The second passage to which we wish to refer in this connection is I Peter 3:19-21: "By which he also went and preached unto the spirits in prison; which sometime were disobedient, when once the longsuffering of God waited in the days of Noah, while the ark was preparing wherein few, that is eight souls were saved by water. The like figure whereunto even baptism doth also now save us (not the putting away of the filth of the flesh, but the answer of a good conscience toward God) by the resurrection of Jesus Christ." It is not the question about the preaching of Christ to the spirits in prison that calls our attention in this connection. The point that interests us now is the comparison of the waters of the Flood and Baptism as type and antitype. Such is evidently the point of comparison to which the apostle calls attention here. Noah and his family were saved by water, and so doth the like figure thereunto, even baptism, save God's people. This does not alter the fact, of course, that they were saved in the Ark, and that as such the Ark is a type of Christ. Interesting is from this point of view what Dr. Robert Leighton has to say in connection with this passage from First Peter:

"You who are indeed seeking the way of life, be not discouraged by your fewness. It hath always been so. You see here, how few of the whole world were saved. And is it not better to be of the few in the Ark than of the multitude in the waters? Let them fret, as ordinarily they do, to see so few more diligent for Heaven; as no doubt they did in the case of Noah. And this is what galls them, that any should have higher names and surer hopes this way. What! are none but such as you going to heaven? Think you all of us damned? What can we say, but that there is a flood of wrath awaiting many, and certainly all that are out of the Ark shall perish in it.

"This is that main truth that I would leave with you: look on Jesus Christ as the Ark, of whom this was a figure, and believe it, out of Him there is nothing but certain destruction, a deluge of wrath, all the world over, on those who are out of Christ. Oh! it is our life, our only safety, to be in Him. But these things are not believed. Men think they believe them and do not. Were it believed that we are under the sentence of eternal death in our natural state, and that there is no escape but by removing out of ourselves unto Christ, Oh, what thronging there would be to Him! Noah believed the Lord's word of judgment against the world, believed His promise made to him, and prepared an ark. Is it not a high sign of unbelief, that, there being an ark of everlasting salvation ready prepared to our hand, we will not so much as come to it?" The First Epistle of Peter, II, pp. 242, 243.

Also to Dr. Leighton the salvation of Noah and his family was the saving of the people of God and as such type of the salvation of the Church in Christ Jesus. There is nothing common in his conception of the matter. But it must not be forgotten that the point of comparison is slightly different in the text quoted. The point is not that Noah was saved from the waters of the flood in the Ark, but that he was saved by the very waters of the flood. In what, then, did his salvation consist? Evidently, in that he and his family as the remnant according to the election were saved from the wicked world, and separated from the ungodly generation of their time by the waters of the flood. As such is the flood a type of baptism. By baptism God's people

are separated from the wicked world under condemnation and wrath, in order to be God's covenant people. His peculiar possession. Through the water of baptism they pass as it were into God's covenant-communion. Noah, therefore, and his family, that is the church, passed through the waters of the Flood in order to be God's covenant-people in the world, after they had been separated from the ungodly by the Deluge. But if this is the fact, as it is, and if there surely must be connection between type and antitype, how foolish seems the notion, that Noah and his family, passing through such a separating process in the flood, entered into a common covenant which God should have established with the wicked world as such outside of Christ! Evidently, such a conception can never be harmonized with the idea in I Peter 3:21, 22. Nor was this in the mind of our Reformed fathers when they composed the Baptism Form still in use in our Churches. There the salvation of Noah from the world through the flood and the passage of Israel through the Red Sea are mentioned in one breath, and both are referred to as types of baptism. Even as Israel was baptized in the Red Sea to be God's covenant-people, so Noah was baptized in the flood to be God's covenant-party in the second world. But the notion of a common covenant is foreign to the Word of God also in this passage from First Peter.

No different impression we receive from the third passage we had in mind, II Peter 2:5. The apostle in the chapter is dealing with the false teachers who privily shall bring in damnable heresies, or, in general with the wicked among the righteous. And he comforts the church with the thought that God knows how to preserve the wicked unto the day of judgment to be punished and to deliver the godly out of temptations. As an illustration of this truth from history he refers to Noah in the midst of the wicked world of his day. He caused the righteous Noah to live in the very midst of ungodly men. Yet the former was delivered out of all temptations while the latter were merely reserved until the day of judgment and wrath arrived in the Deluge. With that righteous man and his family, the church delivered from the world of the ungodly, God established His covenant, both before and after the flood. What strange feat of imagination can make of Noah after the flood suddenly the representative of a wicked world, with which God enters into covenant-friendship? According to this passage from the Word of God Noah leaving the ark is a living illustration of the truth that the wicked and the righteous may be allowed to dwell together in the earth, yet that God knows how to deal with them according to their wickedness or righteousness, preserving and delivering the righteous, while reserving the wicked for the day of vengeance. How, then, can he at the same time be the one great historic illustration and proof of the alleged fact, that God deals commonly with the wicked and the righteous, and that He establishes a covenant of friendship with all the world of men?

Neither could the sign of this covenant, the rainbow in the clouds of heaven, be possibly any comfort to the world of the ungodly. Not only do they not take comfort from this sign of God's covenant in the firmament because they do not believe, but there is also a very disquieting testimony for them in the present world; a continual rumbling of the distant thunder of judgment, of final judgment accompanies the sweet music of God's eternal promises to His people. The apostle Peter speaks of this also in his second epistle 3:5-7: "For this they willingly are ignorant of, that by the Word of God the heavens were of old, and the earth standing out of the water and in the water: Whereby the world that then was, being overflowed with water, perished: But the heavens and the earth which are now, by the same word are kept in store, reserved unto fire against the day of judgment and perdition of ungodly men." The apostle is in this connection speaking of scoffers, who mockingly intimate that the day of the Lord will never come and that the earth stands as firm as ever. How foolish such mockery is in the light of the facts he points out in the verses quoted. He points to the prediluvian world, and shows that it was quite differently constituted than the world of our own time. It was practically made of water, and preserved, stored in the water. On all sides the prediluvian wicked race was surrounded by the very element that would destroy them. Yet, also they mocked at the preaching of Noah and undoubtedly argued that there would be no such thing as a general catastrophe. But, the water which they had always seen simply overflowed them and choked their foolish mockery. Some such testimony there is also in the present world for the wicked in the world, this time not in the element of water, but in that of fire. "You fools," the apostle means to say, "as the prediluvian race mockingly walked and lived right in the midst of the threatening element that would destroy them until they were swallowed up, so you tread on the very fire that is destined to burn all the wicked in the day of wrath, yet you are willingly ignorant and mocking!" And thus it is, indeed. The present world by the Word is kept in store, reserved unto fire. The fire by which it is to be burned, so even that the very elements shall melt with fervent heat, is present. On all sides the wicked are surrounded by it in God's creation. It threatens from the heavens and its rumbling is heard from the bowels of the earth. It is the continual testimony to the wicked that the day of wrath and vengeance is approaching. Little comfort to them is the stretching of a rainbow over such a world. But it is a sign of God's everlasting covenant with the righteous. For as God knew how to preserve the righteous Noah through the flood and to make him heir of the new world, emerging from the raging waters, so God shall know how, from the melting and burning elements, to form the new heavens and the new earth in which righteousness only shall dwell.

And thus, finally, we can understand how the Lord can refer to the days of Noah as typical of the days shortly preceding the coming again of the Son of Man.

For thus He spake, both according to Matth. 24:37-39 and according to Luke 17:26, 27: "But as the days of Noe were, so also shall the coming of the Son of man be. For as in the days that were before the flood they were eating and drinking, marrying and giving in marriage, until the day that Noe entered into the ark, and knew not until the flood came and took them all away; so shall also the coming of the Son of man be." What happened in the flood and the salvation of Noah is typical of what shall take place in the day of the coming of the Son of man. Suddenly destruction shall come upon all the wicked, but the righteous shall be delivered from all temptation and eternally dwell in God's everlasting covenant-communion.

Overwhelming is the testimony of Scripture to prove that the covenant established with Noah cannot have been a common covenant, in which God is the friend of the wicked and righteous alike, but that it was a revelation of His covenant with His people in Christ. It was a covenant made with righteous Noah, who walked with God, found grace in the eyes of the Lord and condemned the world; who became heir of the righteousness which is by faith and with his family is type of the remnant of the godly elect of all ages even to the end of all the world. The waters of the flood are typical of baptism, the Ark is a figure of the Christ and the whole event is typical of the end of all things. And how against this overwhelming testimony of the Word of God it could still be maintained that the covenant of nature was common, and that by it God entered into a relation of friendship with the righteous and wicked alike, may well be called baffling to an amazing degree. We claim that we have all the Word of God to prove, that it was God's covenant of grace with His own people. There is nothing common in it. There is never anything common of Gods' favor, for the simple reason that God is not common. He is a light and there is no darkness in Him.

H. H.

MEDEDEELING DER REDAKTIE BETREKKELIJK INGEZONDEN STUKKEN

De Redaktie-Commissie heeft gemeend het volgende onder de aandacht der lezers te moeten brengen:

Aan Ingezonden Stukken kan voortaan slechts een bepaalde ruimte in ons blad worden toegekend.

Alle Ingezonden Stukken, aan ééne zijde van het papier beschreven en liefst in machineschrift, zijn aan het oordeel der Redaktie onderworpen, en blijven, ook als zij worden geplaatst, wat vorm en inhoud betreffen, geheel voor rekening van de inzenders.

De redaktie kan zich niet belasten met overschrijving, omwerking, of verbetering van het toegezondene.

Alle ingezonden stukken moeten worden gericht aan het adres der redaktie: Ds. H. Hoeksema, 524 Eastern Avenue, S. E., Grand Rapids, Mich.

Niet-geplaatste stukken worden niet teruggezonden.

DE REDAKTIE.

VAN DE STUITING DER ZONDE

In onze behandeling van de drie Synodale uitspraken in re de algemeene genade zijn we thans genaderd tot het tweede punt. Daarin gewaagt de Synode van "de beteugeling der zonde in het leven van den enkelen mensch, en in de samenleving," — door de algemeene werking van Gods Geest, en — waardoor de menschelijke samenleving mogelijk is gebleven, tegenover onze ontkenning van eene eigenlijke "stuiting van het proces der zonde." In zijn geheel luidt punt B als volgt:

"Aangaande het tweede punt, rakende *de beteugeling der zonde in het leven van den enkelen mensch, en in de samenleving*, verklaart de Synode dat er volgens Schrift en Confessie zulk eene beteugeling der zonde is. Dit blijkt uit de aangehaalde Schriftuurplaatsen en uit de Nederlandsche Geloofsbelijdenis, Artt. 13 en 36, waar geleerd wordt dat God door de algemeene werkingen Zijns Geestes, zonder het hart te vernieuwen, de zonde in haar onverhinderd uitbreken beteugelt, waardoor de menschelijke samenleving mogelijk is gebleven; terwijl het uit de aangehaalde uitspraken van Gereformeerde schrijvers uit den bloeitijd der Gereformeerde theologie bovendien blijkt, dat onze Gereformeerde vaderen van oudsher dit gevoelen hebben voorgestaan."

Deze uitspraak staat in zeer nauw verband met de voorafgaande en de volgende. De beteugeling der zonde is de negatieve vrucht van Gods genade-werking, terwijl het werken van het goede voor God er de positieve vrucht van is. Strikt genomen, zijn punten twee en drie dan ook reeds in het eerste punt begrepen. Waar God genade werkt, daar kan de vrucht niet uitblijven. Zulks wordt door allen verstaan en door allen toegestemd. Ook de Synodale commissie in zake de kwestie der gemeene gratie oordeelde, dat het eerste punt, namelijk de gunstige gezindheid Gods jegens alle menschen, "van centrale beteekenis" is, en dat "de twee volgende punten daarmede ten nauwste samenhangen en er zelfs min of meer in begrepen zijn." De kwestie eener gemeene gratie, inzooverre die op de Synode van Kalamazoo ter sprake kwam, hangt derhalve naar aller overtuiging af van de vraag, of God genade bewijst aan verworpenen, ja dan neen. En die vraag hebben we zeker wel afdoende beantwoord in onze behandeling van *het eerste punt*. Wij zouden het hierbij dus wel kunnen laten; want is er geen genade voor verworpenen, dan is er evenmin "stuiting van het proces der zonde," en dan kan ook de onbegenadigde zondaar niet het goede werken voor God. Evenwel, na hare eerste uitspraak, voer de Synode van 1924 nog voort te spreken, en stelde zij ook punten twee en drie vast. En aangezien dit haar doen ongetwijfeld wel eenig verband houdt met de geschiedenis van de laatste kwarteeuw, zoo willen we onzerzijds thans ook eenigen tijd onze aandacht wijden aan het gevoelen der Synode, dat God de zonde beteugelt in het leven van den enkelen mensch, en in de samenleving.

Letten we allereerst nog even nader op den samenhang van de drie Synodale uitspraken. In hare eerste uitspraak houdt de Synode staande, dat God aan de verwor-

penen onder de hoorders van het Evangelie genade bewijst. Hoedanig die genade, die niet zaligt, verder ook zij, zij is eene zekere gunst Gods jegens zulke verworpenen, die verkeeren mogen onder het geklank van de prediking des Woords. Wonderlijk vreemd moet zulke taal wel klinken in de ooren van een Gereformeerde, aangezien deze weet, dat a) niet alle verworpenen onder het gehoor des Woords komen; b) het Evangelie, dat verkondigd wordt, slechts gewaagt van de ééne zaligmakende genade Gods voor een iegelijk, die in Christus gelooft en zich waarachtiglijk tot God bekeert, en c) degenen, die niet gelooven, de prediking des Evangelie een reuk des doods ten doode is, volgens glasheldere uitspraken der Schrift; doch dat alles verandert niets aan de taal der Synode. Naar den logischen gedachtengang der Synode, is er beteugeling der zonde in den enkelen mensch en in de samenleving, en is er bij den onherborene bekwaamheid tot het werken van het goede voor God; dewijl het uit de algemeene aanbieding des Evangelie blijkt, dat God ook eene zekere gunst bewijst aan de verworpenen onder de hoorders des Woords. Hoe daar nu verder ooit eene gemeene gratie-wereldbeschouwing en -levensopvatting uit zou kunnen opgebouwd worden, moet ieder blijkbaar maar voor zichzelven uitmaken. De Synode zegt eenvoudig niet, hoe de millioenen verworpenen, die het Evangelie nooit hooren verkondigen, Gods gunst deelachtig worden. En evenmin laat zij ons weten, hoe op haar standpunt de ongerechtigheid ooit volkomen kan worden in de verworpenen onder de hoorders des Woords.

Het is echter zeer waarschijnlijk, dat de Synode eigenlijk niet heeft bedoeld hetgeen zij zei. De Synode heeft in hare eerste uitspraak blijkbaar niet willen zeggen, dat God in de verkondiging des Evangelies tweeërlei genade bewijst: de zaligmakende aan de uitverkorenen, en nog eene andere gunst of genade, eene niet-zaligmakende, aan de verworpenen onder de hoorders des Woords, maar kennelijk heeft zij willen staande houden, dat God Zijnerzijds in de verkondiging van het Evangelie dezelfde eenige genade, die in Christus zaligt, aanbiedt, ongeveinsd en welgemeend, aan alle hoorders. Op dit eigenlijke puntje in deze Synodale uitspraken heeft de discussie zich in elk geval immer meer samengetrokken; en iets anders is tot nog toe door niemand naar voren gebracht. Wij mogen o.i. dan ook wel aannemen, dat het de bedoeling van de Synode is geweest, afgedacht nu van den vorm van inkleeding, om die gedachte uit te drukken. Zijnerzijds wil God dan, en zulks betuigt Hij welmeenend in het Evangelie, en bezweert Hij met een duren eed, allen, die het Woord hooren, redden van het verderf en zalig maken.

Geheel afgedacht nu echter van het feit, dat met die voorstelling de Gereformeerde leer der verwerping verworpen is, alsmede, want dat spreekt wel vanzelf, die der particuliere genade en verkiezing, en dat daarmede tevens geloochend is de zeer duidelijke Schriftuurlijke leer, dat God naar zijn eeuwig onveranderlijk voornemen zich ontfermt, diens Hij wil, en verhardt, dien Hij wil; zoo vermenigvuldigen op dat standpunt der Synode zich ook slechts de moeilijkheden, en de problemen blijven evenwel onopgelost. Want het is niet genoeg, dat God den verworpenen onder de hoorders van het Evangelie Zijne genade aanbiedt, van welken aard die verder ook zij, en hoe welgemeend de aanbieding van Gods zijde ook zij; de zondaar moet die genade ook deelachtig worden. De vraag is thans immers juist, of God metterdaad den verworpenen genade bewijst, dat is, schenkt, en doet deelachtig worden. En dat durft men zelfs op Semi-pelagiaansch, ja zelfs op volbloed Pelagiaansch standpunt niet beweren. Dat handhaven alleen maar de absolute Universalisten. Tenzij men wil leeren, dat letterlijk alle menschen zalig worden, metterdaad zalig worden, voor eeuwig zalig worden; is het eenvoudig niet vol te houden, dat God aan allen zijne zaligmakende genade bewijst. En tegenover ons moet juist bewezen worden, dat de verworpenen genade ontvangen. Men kan die genade, desverkiezende, omschrijven, men kan ook de wijze, waarop zij bewezen wordt, nader aantoonen; maar het is absoluut gebiedend noodzakelijk, dat men ons bewijze uit Belijdenis of Schrift, dat de verworpenen genade ontvangen van God. En eerst dan kan men voortvaren te bewijzen, dat er als vrucht van de betooning van goddelijke genade aan verworpenen stuiting der zonde is in den enkelen mensch en in de samenleving, en dat de dusdanig begenadigde zondaar weer het goede kan werken voor God. En daar is de Synode vooreerst nog niet aan toe. Zij moet eerst nog duidelijk maken, hoe er bij de welgemeende aanbieding van heil van Gods zijde, er een ontvangen van genade zou kunnen zijn aan de zijde des zondaars. En dan zou zij het nog wel eens te kwaad kunnen krijgen met de Semi-pelagianen. Want die beweren wel, dat God Zijnerzijds het heil in Christus welmeenend wil aangeboden hebben aan alle menschen; maar zij beweren niet, dat alle hoorders van het Evangelie de beloften Gods nu ook geloovig aanvaarden. Velen weigeren. En die gaan dan wel om eigen schuld verloren; maar daarmede worden zij de genade Gods nog niet deelachtig. En om dat laatste is het hier juist te doen. De Synode moet derhalve bewijzen, dat de verworpenen onder de hoorders des Woords metterdaad genade van God ontvangen. De aanbieding daarvan is niet genoeg. Zoolang Gods genade niet in het bezit is van de verworpenen, hebben dezen haar eenvoudig niet ontvangen, en zijn ze haar niet deelachtig. Hoe men die genade ook mag omschrijven, en hoe roerend men ook mag spreken over de welgemeendheid van de goddelijke aanbieding, en hoe treffend men verder ook schildere de verantwoordelijkheid van den zondaar, en welke vermogens men den gevallen mensch ook late; dat alles baat niets, zoolang de verworpene niet metterdaad Gods genade deelachtig wordt. Ontvangt deze geen genade, dan bezit hij eenvoudig geen genade. Dat is duidelijk. En dat is op elk standpunt precies gelijk. Gij kunt gerust zeggen, dat God de genade, zaligmakende of niet-zaligmakende maakt totaal geen verschil, welmeenend aanbiedt, en ge moogt er ook wel aan toevoegen, dat de gevallen mensch het vermogen bezit, om dat aanbod des heils geloovig te aanvaarden; dat alles maakt in betrekking tot het onderhavige punt geheel geen onderscheid. Bewijst God iemand

waarlijk genade, dan wordt hij haar deelachtig. Biedt God welmeenend iemand zijne genade aan, en neemt die Gods aanbod aan, dan komt Gods genade in zijn bezit. Doch zoolang Gods schenking, of Gods aanbieding en 's menschen aanneming, achterwege blijft, zoolang is de mensch zonder genade. De Synode kan dus geenszins volstaan met te zeggen, dat God in de prediking des Evangelies tot de verworpenen onder de hoorders komt met eene algemeene en welgemeende aanbieding des heils. Want daarmede worden die verworpenen dat heil nog niet deelachtig. Daar moeten minstens, wil men zich langs die lijn voortbewegen, nog twee dingen aan toegevoegd worden. In de eerste plaats moet men dan verder nog zeggen, dat die verworpenen de goddelijke aanbieding des heils ook kunnen aanvaarden; en verder, dat deze zulks ook metterdaad doen. Eerst dan kan gezegd worden, dat de verworpenen Gods genade zijn deelachtig geworden. En dan, dat spreekt, maar dan ook eerst kan men spreken van *zondebeteugeling en het werken van het goede voor God.* Doch dan kan men natuurlijk niet meer spreken van Gods eeuwig besluit van verkiezing en verwerping, en van 's menschen onmacht ten goede, en van eene algemeene welgemeende aanbieding, zonder eene algemeene aanneming; maar dan zijt ge aangekomen bij de absolute Universalisten. Zoodra gij daar ook maar eenige beperking op maakt, hebt ge, strikt genomen, geen genade meer voor degenen, die verloren gaan.

Doch deze alleszins gewettigde en voor de hand liggende conclusies kunnen we voorloopig wel laten rusten. Het verband tusschen genade, zondestuiting en het doen van het goede voor God is doorzichtig genoeg. Wordt iemand waarlijk Gods genade deelachtig, dan is daarmede het proces der zonde in hem gestuit, en bezit hij daarin tevens het vermogen, om het voor-God-goede te betrachten. En omgekeerd, ontbreekt de genade, dan is er ook geen stuiting van het proces der zonde en geene betrachting van hetgeen voor God goed kan heeten, spijt alle aanbieding van heil en verondersteld geloofsvermogen. Met 't eerste punt staan of vallen punten twee en dric. Dat dit ook wel zeer wezenlijk het geval is op het standpunt der Synode, zal ons straks blijken, als we letten gaan op het bewijs, dat zij voor dit tweede punt gemeend heeft te kunnen ontleenen aan de H. Schrift.

Wij willen eerst echter nog even nader letten op de bewoording van dit tweede punt. Volgens de Synode grijpt er eene beteugeling van de zonde plaats in het leven van den enkelen mensch, en in de samenleving. Dat laatste moet zeker worden aangemerkt als gevolg van het eerste. Wordt de zonde in den enkelen mensch beteugeld, dan kan zij natuurlijk niet meer onbeteugeld uitbreken in de samenleving; want de samenleving ontstaat door het leven van de enkelingen. Tegen die gedachte als zoodanig bestaat natuurlijk geen bezwaar. Het moet nu verder onze aandacht echter niet ontgaan, dat de Synode hier een zeer zwakke taal gebruikt. "Het proces der zonde wordt niet gestuit," maar door de goddelijke beteugeling der zonde kan deze niet ongehinderd uitbreken. Wij krijgen dus eigenlijk de gedachte, dat het proces der zonde wel doorgaat; maar de ontwikkeling geschiedt niet onverhinderd. Verstond men dit nu van de goddelijke voorzienigheid, die over alle dingen, ook over de zonde gaat, dan bestond daartegen niet het minste bezwaar. Niemand ontkent, dat God alle dingen bestuurt en regeert. Ook de duivelen kunnen zich slechts bewegen naar den raad van 's Heeren wil. Doch daarmede verkrijgt men nog geen genade voor verworpenen; en de daden van den onherborene worden daardoor nog niet goed voor God. En om dat laatste is het kennelijk juist te doen. Men wil een kwaden boom goede vruchten laten voortbrengen. Dat moet natuurlijk, want anders is het met de theorie eener gemeene gratie gedaan. Doch dat gelukt op het standpunt van dit tweede punt juist net weer niet. Volgens de taal der Synode wordt het harte des menschen niet vernieuwd. Door de algemeene werkingen van Gods Geest, hoedanig die dan ook mogen zijn, wordt de zonde slechts in haar onverhinderd doorbreken beteugeld, zoodat de samenleving mogelijk blijft. Het harte ontvangt dus geen genade, het proces der zonde gaat door, en de samenleving blijft tegen God gekeerd. Immers, zoo de boom is, is zijne vrucht. Naar Christus' woord: "Of maakt den boom goed en zijne vrucht goed, of maakt den boom kwaad en zijne vrucht kwaad; want uit de vrucht wordt de boom gekend." Over de conclusie valt in dezen niet te twisten. Het zit op de voorwaarde vast. Werkt God genade in het harte, dan is daar een uitwerking van door den begenadigde in het goede voor God. Doch ontbreekt die goddelijke genade, dan gaat ook het proces der zonde door, en de vrucht van 's menschen streven blijft boos. En dat dit laatste ook op het standpunt der Synode het geval is, blijkt glashelder uit het door haar voor dit tweede punt aangevoerd Schriftbewijs. Naar dat bewijs is de vrucht kwaad; derhalve moet ook de boom kwaad gebleven zijn, spijt alle beteugeling der zonde. Ook in puur formeelen zin is het der Synode niet gelukt, om hare voorstelling aannemelijk te maken.

In dat opzicht zou men veeleer aan Kuyper den eerepalm moeten toekennen. Kuyper gaat in zijn: De Gemeene Gratie, van de gedachte uit, dat de mensch door de zonde geheel ten gronde dreigde te gaan. Doch God kwam tusschenbeide met het wonder Zijner gemeene gratie. Daardoor werd het kwaad gestuit tot in het harte. Zoodat, afgedacht nu van de allerdiepste kern van 's menschen eigenlijke *ik*, de zondaar weer het goede voor God kan doen: in zijne daden, woorden, gedachten, begeerten en genegenheden. En dit betreft alle menschen. Deze algemeene gunst of genade is, naar Kuyper's voorstelling, niet afhankelijk van de aanbieding van het Evangelie, of van de aanneming daarvan. God bewijst haar eenvoudig; wel met graadverschil, maar zij wordt toch door God geschonken. En de menschen worden haar deelachtig, tegen wil en dank zelfs. Dat moet natuurlijk ook; want anders zou de zondige mensch haar nooit deelachtig worden. Dus krijgt Kuyper "a working-hypothesis"; geheel afgedacht van de vraag, of zijne theorie ook eenige overeenkomst vertoont met de leer der H. Schrift.

Doch de Synode biedt ons geen gemeene gratie-wereld-

beschouwing en -levensopvatting. Haar blik is uiterst beperkt, hare voorstelling verwarrend, haar standpunt bekrompen. Zij verbindt de zekere gunst of algemeene genade, waarvan zij spreekt, aan de aanbieding van het heil in Christus in de verkondiging van het Evangelie, en beperkt die daardoor tot de verworpenen onder de hoorders van het Woord. Van de andere verworpenen maakt zij geen gewag. En volgens hare tweede uitspraak wordt het harte des zondaars door de algemeene werkingen des Geestes niet vernieuwd, het proces der zonde niet gestuit, en de menschelijke samenleving derhalve niet goed voor God. Alles blijft toch evenwel op het verderf uitloopen. Onverhinderd breekt de zonde niet uit, volgens haar beweren; maar doorgaan doet het proces der zonde wel. En het einde is het verderf. Van een wezenlijk blijvend goed is geen sprake.

Deze halfslachtigheid werd o.i. veroorzaakt, doordat de Synode wel op een afstand Kuyper volgde, maar toch ook in Semi-pelagiaanschen zin een vrijen wil des zondaars poogde te handhaven. Deze twee vliegen: het beginsel van de gemeene gratie-theorie van Kuyper en het beginsel van een Pelagiaanschen vrijen wil des menschen, heeft de Synode in één klap trachten te vangen. Wie twee hazen wil schieten in één schot, raakt echter meestal geen van beiden. Daarom heeft de Synode het dan wellicht ook verstandig geoordeeld, om maar hoofdzakelijk aan te houden op de leer van 's menschen vrijen wil. Dat doende, kon zij zeker rekenen op de instemming der toehoorders. Want de lucht in de Amerikaansche kerken, uitzonderingen nu daargelaten, is van den geest van Pelagius vol. En ook in Christelijke Gereformeerde kringen is "het algemeen en welmeenend aanbod van genade en zaligheid" eenvoudig schering en inslag. Wel hebben de meesten over die taal nimmer in ernst nagedacht, en verstaan zij haar niet. Maar dat was niet noodig ook. De afgevaardigden konden immers volstaan met *voor* te stemmen. En de leiders konden dan verder wel toezien, dat de kerkelijke pers voor tegensprekers gesloten bleef, en dat den volke gezegd werd, dat de drie Synodale uitspraken niet het Pelagianisme huldigen.

Zóó is in elk geval de nàgeschiedenis geweest. Terstond nà het verschijnen van het eerste nummer van "The Standard Bearer," waarin aangekondigd werd, dat wij onzerzijds "de drie punten" zouden toelichten; werd er alarm geblazen. En spoedig daarop, men kon zelfs den gewonen tijd van vergaderen niet afwachten, werden leeraars en kerkeraden, zonder veel gedoe, uit hunne ambten ontzet. Terwijl, van den anderen kant, de verdediging van "de drie punten" immer neergekomen is op de handhaving van "het algemeene en welgemeende aanbod des heils." Van eene eigenlijke uiteenzetting of verdediging van Kuyper's gemeene gratie-theorie is nog zoo goed als geen sprake geweest. En men heeft ook nog niet in 't publiek durven handhaven, dat de verworpenen, die het Woord hooren verkondigen, ook maar de allergeringste genade ontvangen. De voorstanders van de Synodale besluiten blijven zich krampachtig vastklemmen aan de algemeenheid en welgemeendheid van de aanbieding des Evangelies; maar men heeft zelfs nog niet gepoogd, om met een enkel woord duidelijk te maken, dat de verworpenen nu ook metterdaad goddelijke genade deelachtig worden. Er schijnt aanbieding te zijn, maar geene aanneming; het heil wordt wel welgemeend aangeboden, doch niet geschonken en deelachtig gemaakt. En ja, dat spreekt, dan blijven de verworpenen zonder genade. En dan kan er natuurlijk geen sprake wezen van eene stuiting der zonde en van een werken van het goede voor God. De verdedigers van "de drie punten" gelooven blijkbaar zelf niet, dat de verworpenen Gods genade deelachtig worden, hoedanig die genade overigens ook zou mogen zijn; en evenmin, dat de zonde gestuit wordt; en evenmin, dat de onherborene waarlijk het goede voor God werkt.

Deze conclusie achten we volkomen gewettigd, niet slechts op grond van de private verdediging van "de drie punten," nà de Synode gegeven; maar niet minder op grond van het officieel betoog der Synode in haar Schriftbewijs voor haar tweede uitspraak. Wij geven thans zelf geen detail-exegese van al de aangevoerde Schriftuurplaatsen; maar we willen slechts de vraag beantwoorden, of deze teksten metterdaad bewijzen, wat zij op het standpunt der Synode zouden moeten bewijzen. De Synode beweert, dat het uit de aangehaalde Schriftuurplaatsen blijkt, "dat God door de algemeene werkingen Zijns Geestes, zonder het hart te vernieuwen, de zonde in haar onverhinderd uitbreken beteugelt," zoodat de menschelijke samenleving daardoor mogelijk is gebleven. Nu kunnen we tijdelijk wel uitschakelen, als van ondergeschikte beteekenis, de begrippen: *algemeene Geestes werkingen en vernieuwing des harten.* Gemakshalve houden we ons alleen maar bezig met de vraag, of nu metterdaad blijkt uit de aangevoerde teksten, dat God de zonde stuit of beteugelt, zoodat daardoor de samenleving mogelijk bleef.

De eerste plaats daarvoor aangevoerd is Gen. 6:3: "Toen zeide de Heere: Mijn Geest zal niet in eeuwigheid twisten met den mensch." Bewijst dit vers nu, dat God in de dagen van Noach de zonde zoodanig beteugelde, dat de samenleving mogelijk bleef? Immers, neen! Precies het tegenovergestelde was het geval. De Heere zag, dat de boosheid des menschen menigvuldig was op de aarde, en al het gedichtsel der gedachten zijns harten te allen dage alleenlijk boos was. Er was dus geen genade in het harte, geene gerechtigheid in den wandel: *al het gedichtsel der gedachten des harten was te allen dage alleenlijk boos;* en ten slotte ging de menschelijke samenleving onder in den zondvloed. Alleen Noach vond genade in Gods oogen. Hier is zelfs in geen enkel opzicht sprake — Noach nu uitgezonderd — van eenige genade, stuiting der zonde, betrachting van het goede voor God, of voortduur van de samenleving.

In de tweede plaats wordt Ps. 81:12, 13: "Maar mijn volk heeft mijne stem niet gehoord, Israël heeft Mijner niet gewild. Dies heb Ik het overgegeven in het goeddunken huns harten, dat zij wandelen in hunne raadslagen," aangevoerd. Deze woorden gelden Israël. Op het standpunt der Synode zou men dus kunnen zeggen, dat God al de Israëlieten gaarne had willen behouden. Maar

daar komt men niet veel verder mee. Want feit is, dat Israël, naar deze woorden, niet alleen niet behouden bleef, maar ook wandelde in zijne raadslagen, door God overgegeven zijnde in het goeddunken zijns harten. Israël ontving dus geen genade, wandelde niet in het spoor der gerechtigheid, en ging verloren. Dus geen genade, geene stuiting der zonde, geen goede werken voor God, en geen blijvende samenleving; maar zonde, en dood, en eeuwig verderf.

Hand. 7:42, de derde plaats, zegt: "En God keerde Zich en gaf hen over, Israël namelijk, dat zij het heir des hemels dienden." In plaats van begenadigen, redden en zaligen, is ook hier, evenals in de vorige teksten, sprake van overgave tot zonde en verderf. En van precies gelijke strekking is ook Rom. 1: 24, 26, 28: "Daarom heeft hen God ook overgegeven in de begeerlijkheden hunner harten tot onreinigheid om hunne lichamen onder elkander te onteeren." "Daarom heeft God hen overgegeven tot oneerlijke bewegingen..." "....zoo heeft God hen overgegeven in een verkeerden zin, om te doen dingen die niet betamen." De Schrift put zich hier schier uit, om te doen verstaan, dat God het goddelooze Israël geen genade bewees, maar overgaf tot zonde en verderf. En zegt Meyer, Commentary on the New Testament, Acts of the Apostles, page 151: "The assertion, often repeated since the time of Chrysostom and Theophylact, that only the divine *permission* or the *withdrawal of grace* is here denoted, is at variance with the positive expression and the true biblical conception of the divine retribution." En hij verwijst daarbij tevens naar de aangehaalde plaatsen uit Rom. 1. Wil de Synode derhalve een ander gevoelen handhaven, dan moet zij zich ook stellen tegenover Meyer. En ook zelfs dan zou letterlijk alle bewijs ontbreken, wat deze uitspraken betreft, voor de gedachte, dat God den verworpenen genade bewijst, en de zonde in hen beteugelt, hen het goede voor God laat verrichten, en hunne samenleving doet voortbestaan. Ook dan nog zou die gedachte indruischen tegen de leer der Schrift en de les van historie en ervaring. Feit is eenvoudig, dat in de geschiedenis telkens weer, ook in het leven der volkeren, alles op verderf uitloopt.

Blijft nu nog 2 Thess. 2:6, 7: "En nu wat hem wederhoudt weet gij, opdat hij geopenbaard worde te zijner eigen tijd. Want de verborgenheid der ongerechtigheid wordt alreede gewrocht; alleenlijk, die hem nu wederhoudt, die zal hem wederhouden, totdat hij uit het midden zal weggedaan worden." Hier wordt gezegd, dat de antichrist, de zoon des verderfs, niet zal komen vóór zijn tijd. Doch te zijner eigen tijd zal hij geopenbaard worden. Dat wordt niet door God verhinderd, maar bewerkstelligd. En dat geschiedt nu niet buiten het organisch wereldgebeuren om. De verborgenheid der ongerechtigheid wordt alreede gewrocht. Er is dus ontwikkeling van het kwaad. En ook zal de antichrist, als hij straks gekomen zal zijn, uit het midden weggedaan worden. Van begenadigen, redden en doen voortbestaan is hier in geen enkel opzicht sprake. De zaak is eenvoudig, dat, gelijk b.v. Christus kwam in de volheid des tijds, en de H. Geest werd uitgestort, toen de dag van het Pinksterfeest vervuld werd, dat zoo ook de zoon des verderfs komt op Gods tijd, en naar de wijze door God in zijn raad daarvoor tevoren bepaald. Dus kunnen de geloovigen zonder vreeze zijn. De leidsels van het wereldbestuur rusten in veilige handen. Doch de toorn van dien albestierenden God kan juist daarom voor den goddelooze niet dan vreeselijk wezen.

Bewijs tegen de gedachte, dat de ontwikkeling van de ongerechtigheid voortschrijdt langs organische lijnen, ligt in dit alles niet. Het proces der zonde gaat immer voort.

Mocht de Synode zulks verkiezen, dan zou zij, uit een bloot formeel oogpunt, aan deze Schriftuurplaatsen, schijnbaar natuurlijk, eenig bewijs kunnen ontleenen voor de Semi-pelagiaansche gedachte, dat God wil, dat alle menschen zalig worden; maar dat deze zondaars, in zooverre God hen geen hartveranderende genade schenkt, om hunne verwerping van den Christus verloren gaan. Natuurlijk zou zij ook bij die voorstelling niet uitkomen bij de bewering van het tweede punt, dat God door zijne algemeene Geestes werkingen de zonde zoodanig beteugelt, dat daardoor de menschelijke samenleving mogelijk blijft. Die bewering heeft zij bloot op den klank af overgenomen van Dr. Kuyper, ofschoon zij zelf zich overigens voortbeweegt langs de Semi-pelagiaansche lijn van welgemeende goddelijke aanbieding van heil en menschelijke bekwaamheid, om van dat aanbod gebruik te kunnen maken.

Dat die lijn van gedachten ook in het officieel Synodaal betoog is gevolgd geworden in het Schriftbewijs voor de beweringen van de tweede uitspraak, hopen we in 't vervolg nader aan te toonen.

H. D.

THE SCRIPTURES

"Within this awful volume lies
The mystery of mysteries:
Happiest they of human race
To whom their God has given grace
To read, to fear, to hope, to pray,
To lift the latch, to force the way;
But better had they ne'er been born
Who read to doubt, or read to scorn."

—Walter Scott.

MARRIAGE NOTICE

De Jong—Eshuis. At Kalamazoo, Michigan, Nov. 27, 1925, Mr. Peter De Jong and Miss Mary Eshuis.
Rev. H. Danhof, officiating.

WINSTE DOEN MET HET ONVOLMAAKTE

Niet alle leden der gemeente zijn pilaren van den tempel; dezulken maken zelfs doorgaans slechts eene kleine minderheid uit. In een tempel zijn, bij de vele steenen vergeleken, trouwens slechts weinige pijlers. Het verwondere ons dan niet, dat het in de gemeente niet anders is. Geslepene juweelen zijn zeldzaam.

J. Van Andel, De Gemeenschap der Heiligen, p. 51.

DE JONGSTE KERKELIJKE STRIJD

III. Voor de Breedere Vergaderingen

C. Voor de Synode, 1924

Het negatieve oordeel der Synode van Kalamazoo in betrekking tot de beschouwingen der leeraren Danhof en Hoeksema, kwam, zooals we de vorige keer zagen, hierop feitelijk neer, dat de Synode geen raad wist met onze voorstelling der waarheid, zooals die in verschillende onzer geschriften in het licht was gesteld. Ze kon niet zeggen, dat onze voorstelling in strijd was met Schrift en Belijdenis. Ook sprak ze zelfs nog niet uit, dat ze in flagrante tegenspraak is met de door de Synode vastgestelde Drie Punten. Doch onderscheidene uitdrukkingen in onze geschriften waren niet wel te rijmen met die Punten! En ook gebruikten we, in onze geschriften enkele sterke uitdrukkingen, waardoor de voorstelling der waarheid te scherp werd! Wat we schreven was wel de waarheid, maar de voorstelling der waarheid hield niet genoegzaam rekening met de wijze van uitdrukking in onze Belijdenisschriften en vooral in de Conclusies van Utrecht gevonden!

We wezen er reeds op, dat dit laatste wel een beetje klakkeloos door de Synode werd uitgesproken, aangezien ze er niet eens bij aanduidde, op welke uitdrukkingen in onze geschriften ze het oog had. En ook heeft ze zich nooit de moeite getroost om die "sterke uitdrukkingen" eens te bespreken. Maar nog meer bevreemdend mag het genoemd worden, dat de synode tot deze uitspraak kwam, als we haar beschouwen in het licht van haar eigen besluiten, zooals die reeds genomen waren, toen ze eindelijk het substituut-voorstel van Ds. Van Dellen aannam. Het kan toch aan geen twijfel onderhevig zijn of de synode heeft met de "sterke uitdrukkingen" het oog op hetgeen Ds. Danhof en Hoeksema leeraarden in betrekking tot de waarheid der verkiezing en verwerping. Heel de wijze van uitdrukking, alsmede het verwijzen naar de Conclusies van Utrecht, toont dit duidelijk aan. En toch had de Synode reeds eerder uitgesproken, dat ze over onze beschouwing aangaande deze waarheden geen oordeel kon of wilde vellen en dat onze voorstelling er best door kon. Immers de Commissie van Praeadvies in deze zaak had het volgende aan de synode voorgesteld:

"Uwe Commissie is van oordeel, dat de Synode sommige van deze punten in hare behandeling dient uit te schakelen:

"(1) Wat we vinden in de Instructie van Classis G. R. Oost onder punten 2, 5 en 6, en in het bezwaarschrift van Rev. Van Baalen onder punt B, betreffende de voorstelling der leeraren H. Danhof en H. Hoeksema van de verkiezing en de verwerping; van des menschen verantwoordelijkheid; de Voorzienigheid Gods, en de regeering aller dingen;

"a) omdat soortgelijke uitdrukkingen door supralapsariërs wel meer gebruikt zijn zonder tot kerkelijke discipline te leiden. (Maccovius: 'dat de verworpenen noodzakelijk zondigen en verloren gaan'.)

"b) omdat de broeders Danhof en Hoeksema de conclusie, die naar sommiger oordeel uit de bewuste uitdrukkingen volgt, n.l. dat God de auteur der zondé is, volstrekt niet voor hun rekening nemen.

"(2) Wat gevonden wordt onder punt II van Rev. Vander Mey's Bezwaarschrift ten opzichte van Rev. H. Hoeksema's eenzijdig nadruk leggen op den eeuwigen raad Gods, en in het algemeen op den goddelijken factor:

"a) Omdat dit bezwaar gebaseerd is op de prediking van Rev. Hoeksema, en uwe Commissie de noodige gegevens mist, om onpartijdig over de prediking te oordeelen;

"b) Omdat het aan het supra-lapsarisme als zoodanig bijzonder eigen is, om alles te bezien in het licht van Gods raad, en dit door de Gereformeerde Kerken nimmer is veroordeeld."

Acta, p. 122.

En dit alles was ook reeds door de Synode alzoo aangenomen, Acta, p. 139.

Het ging dus niet over die uitdrukkingen in onze geschriften, die betrekking hebben op onze voorstelling van de Verkiezing en Verwerping en den Eeuwigen Raad Gods in het algemeen. Dat was besloten. Maar, waarop zou de Synode naar het substituut-voorstel van Van Dellen dan het oog hebben, als ze uitspreekt, dat we enkele sterke uitdrukkingen gebruiken, waaruit blijkt, dat we in de voorstelling van de waarheid niet genoegzaam rekening houden met de wijze van uitdrukking in de Belijdenis en vooral in de Conclusies van Utrecht? Historisch feit is, dat de Synode zelf niet goed meer wist, waarover ze het had, toen het laatste substituut-voorstel er doorging.

Doch er is nog een andere zijde aan het besluit der Synode ten opzichte van onze leerstellige beschouwingen. Immers, de Synode sprak ook het volgende uit:

"Aan de andere zijde spreekt de Synode uit, dat genoemde leeraren in hunne geschriften volgens hun eigen herhaalde verklaringen niet anders willen en bedoelen dan de Gereformeerde leer, de leer der Heilige Schrift en van onze Belijdenisschriften, te leeren en te verdedigen, terwijl het niet kan worden ontkend, dat zij in de grondwaarheden, zooals die in onze Belijdenisschriften geformuleerd zijn, Gereformeerd zijn, al is het ook met een neiging tot eenzijdigheid." Acta, p. 147.

Het eerste gedeelte van deze uitspraak beteekent, zooals ieder aanstonds zal toestemmen, letterlijk niets. De synode had niet te oordeelen over hetgeen we wilden of bedoelden; ook behoorde het niet tot haar taak, om uit te spreken, wat we naar onze eigen herhaalde verklaringen zijn; het was eenvoudig haar taak, om haar oordeel te vellen over onze leer. Goede bedoelingen en eigen verklaringen baten hoegenaamd niet als het aankomt op de waarheid. Men kan dit eerste stuk dan ook uit de besluiten der Synode lichten zonder ze, wat de beteekenis betreft, ook maar eenigszins te veranderen.

Op het laatste gedeelte van deze uitspraak komt het

aan: "terwijl het niet kan worden ontkend, dat ze in de grondwaarheden, zooals die in onze Belijdenisschriften geformuleerd zijn, Gereformeerd zijn, al is het ook met een neiging tot eenzijdigheid." Wat is de zin dezer woorden? De taal is ook al weer dubbelzinnig, alsof 't orakel ze uitgesproken had. Ze laat in het afgetrokkene verschillende verklaringen toe. We bieden onzen lezers het volgende aan als de mogelijke beteekenis dezer woorden:

(1) Het kan zijn, dat de synode bedoelde:

a) Er zijn in onze Belijdenisschriften geformuleerd grondwaarheden en andere, meer bijkomstige waarheden.

b) In de eerste staan de broeders Danhof en Hoeksema zuiver, in de laatste wijken ze af, of liever, zijn ze der synode een raadsel.

(2) Het is ook mogelijk, dat de synode bedoelde:

a) Er zijn grondwaarheden, die in de Belijdenisschriften geformuleerd zijn en andere grondwaarheden, die daarin niet geformuleerd zijn.

b) In de geformuleerde grondwaarheden staan de broeders D. en H. zuiver, in de niet-geformuleerde grondwaarheden .... weten we niet recht, wat van ze te zeggen.

(3) Het laat zich ook denken, dat de synode bedoelde te zeggen:

a) Alle grondwaarheden zijn in onze Belijdenisschriften geformuleerd. Andere, meer bijkomstige waarheden zijn niet geformuleerd en zijn in dien zin extra-confessioneel.

b) In de eerste staan de broeders D. en H. zuiver gereformeerd. In betrekking tot sommige bijkomstige dingen kunnen wij de zaak niet wel rijmen.

Deze drie zijn alle mogelijk als een verklaring der woorden der synode. Een andere mogelijkheid laat zich ook niet wel denken. Laat ons goed voor de aandacht hebben wat dit zeggen wil.

Als (1) de bedoeling der synode weergeeft, staan de broeders Danhof en Hoeksema zuiver in alle geformuleerde grondwaarheden. Het kan zijn dat ze afwijken in geformuleerde bijkomstigheden.

Als (2) waar is dan staan de broeders Danhof en Hoeksema ook zuiver in alle geformuleerde grondwaarheden der Gereformeerde Belijdenis, terwijl de synode het onbesproken laat of ze in andere niet-geformuleerde grondwaarheden afwijken.

Als (3) de bedoeling der uitspraak weergeeft staan de genoemde leeraren zuiver in alle grondwaarheden, geformuleerd in de Belijdenisschriften of niet, hetwelk dan tevens inhoudt dat ze zuiver staan in alle geformuleerde waarheden, terwijl de synode de mogelijkheid open laat dat ze afwijken in enkele bijkomstigheden, niet geformuleerd.

Men wende of keere het zoo men wil, nooit kan men iets anders uit deze uitspraak halen, dan dat de broeders D. en H. in alle geformuleerde grondwaarheden zuiver gereformeerd staan. Alleen voegt de synode er aan toe: "al is het ook met een neiging tot eenzijdigheid" hetgeen ook nog niets anders kan beteekenen dan: "eenzijdigheid naar de gereformeerde zijde." Er is dus altijd een schoon getuigenis in deze woorden, vooral als men in aanmerking neemt, dat er zooveel pogingen in het werk gesteld waren om toch te ontkennen, wat hier geconstateerd wordt. De synode zegt zoo eigenaardig: "terwijl het niet kan worden ontkend." Deze uitdrukking in het licht der historie kan niets anders beteekenen dan: "hoevele pogingen er ook in het werk zijn gesteld om de broeders voor ongereformeerd te verklaren, en hoe gaarne we het ook zouden willen aantoonen, dat ze ongereformeerd zijn, het is eenvoudig onmogelijk om te ontkennen, dat ze in den grond der zaak gereformeerd zijn en dat we met de belijdenis niets tegen hen vermogen."

Doch we zijn nog niet aan het slot van de zaak. We hebben drie mogelijke verklaringen geboden van de uitspraak der synode. We willen ook een poging wagen, om te bepalen, welke van deze verklaringen naar alle waarschijnlijkheid in de bedoeling der synode lag. De synode sprak orakeltaal. Ze gaf niet duidelijk te kennen, wat ze bedoelde. Ze deed een uitspraak, die op zichzelf genomen voor meer dan één uitlegging vatbaar is. Doch misschien dat we uit den stand der zaken en uit hetgeen de synode overigens uitsprak eenigszins kunnen afleiden, wat ze eigenlijk bedoelde. En dan merken we op:

a) Dat alle gedachte aan eene geformuleerde waarheid, grondwaarheid of niet, kan worden uitgeschakeld. De synode heeft niet bedoeld te zeggen dat we op een of andere wijze afweken van iets, dat in de belijdenis geformuleerd was, hetzij dan dat dit een grondwaarheid gold of niet. Ze heeft het oog op de Drie Punten gehad. In betrekking tot deze Drie Punten hadden de broeders Danhof en Hoeksema afwijkende gevoelens. En deze Drie Punten waren nu eenmaal niet geformuleerd in onze Belijdenis vóór 1924. Dat is eenvoudig een feit. Het staat nergens in de belijdenis, dat er een gunst Gods is jegens alle schepselen in de prediking des Evangelies. Het staat nergens in de Belijdenis, dat er eene algemeene werking des Heiligen Geestes is, waardoor de zonde gestuit wordt en de natuurlijke mensch in staat wordt gesteld het goede voor God te doen, zij het dan ook in het burgerlijke. En daarom, alle gedachte alsof de synode zou kunnen bedoelen, dat de broeders Danhof en Hoeksema zouden afwijken, van eenige waarheid in de Belijdenis geformuleerd mag uitgeschakeld als onmogelijk.

b) Dat alle gedachte, alsof de synode zou bedoeld hebben uit te spreken, dat de broeders Danhof en Hoeksema afweken in eene niet geformuleerde Gereformeerde grondwaarheid, ook mag worden terzijde geschoven als der synode onwaardig. Immers, het ware de synode al te aanmatigend voorgesteld, zouden we veronderstellen durven, dat ze had uitgesproken, dat niet alle grondwaarheden der Gereformeerde waarheid in de Belijdenis geformuleerd lagen en dat ze zoo opeens maar die grondwaarheden in formule had gegoten.

c) De eenigste mogelijkheid, die nog overblijft is, dat de synode bedoeld heeft, dat de broeders Danhof en Hoeksema goed zuiver staan in alles wat in de belijdenis

geformuleerd staat, en dat dit ook alle Gereformeerde grondwaarheden insluit. Alleen maar heeft de synode in de Drie Punten, naar haar eigen oordeel enkele bijkomstige dingen uitgesproken, die niet in de Belijdenis geformuleerd stonden. En in betrekking tot deze bijkomstige zaken hebben de broeders Danhof en Hoeksema "afwijkende gevoelens" en zijn onderscheidene uitdrukkingen in hunne geschriften "niet wel te rijmen."

Zoo is dus de slotsom bereikt. Het is niet gemakkelijk, om uit den onzin der synodale besluiten een verstaanbaren zin te halen. Doch enkele feiten zijn dan toch wel duidelijk geworden. Duidelijk is, dat de synode nergens uitspreekt, dat genoemde leeraren niet gereformeerd zijn. Duidelijk is ook, dat de synode wel in verstaanbare taal gezegd heeft, dat de broeders D. en H. wel gereformeerd zijn en in overeenstemming met de belijdenis hebben geleeraard in hunne geschriften. En voorts is duidelijk, dat de synode haar eigen Drie Punten heeft gebracht onder het hoofd: "Niet Geformuleerde Bijkomstigheden."

De berg had lang gelaboreerd. Hij had vreeselijk geschud in barensweeën. Doch de berg had een muis gebaard. Hoe de classes van dit muisje weer een berg wisten te maken is een vraag voor latere bespreking. Als het thans maar duidelijk is, dat we de besluiten der synode, voorzoover als ze voor verklaring vatbaar zijn, zuiver hebben trachten te vertolken.

De lezer begrijpt, dat we niets anders gedaan hebben, dan de bedoeling der synode weergeven. Zij sprak feitelijk uit, dat ze in de Drie Punten drie bijkomstige waarheden had geformuleerd, die eerder niet met zoovele woorden in de Belijdenis stonden, maar er toch uit kunnen worden afgeleid. Natuurlijk gaan wij in deze opinie van de synode niet mede. De synode heeft zich niet bezig gehouden met bijkomstigheden, maar met grondbeginselen. Als de grondbeginselen in de Drie Punten aangeroerd en uitgesproken werkelijk in de Belijdenis stonden, weken de broeders D. en H. wel terdege af in grondwaarheden en had de synode nooit kunnen zeggen, dat het niet kon worden ontkend, dat ze in de grondwaarheden gereformeerd zijn, zij het dan ook met een neiging tot eenzijdigheid. Het geldt wel terdege grondwaarheden der Gereformeerde waarheid. En ook gaan we niet accoord met de gedachte der synode, dat deze Drie Punten wel uit de Belijdenis kunnen worden afgeleid, schoon ze er niet in geformuleerd liggen. Ze zijn met den grondslag der Belijdenis in flagranten strijd. De synode heeft de Belijdenis verknoeid, niet verklaard. Het schrikkelijk oneerlijk geknoei van Prof. Berkhof, dat hij blijkbaar noodig acht ter verklaring van de Drie Punten, met name van het eerste, is verder bewijs voor het feit, dat de synode de Belijdenis heeft verkracht. Doch daarover ging het in dit artikel niet. Formeel veroordeelde de synode ons niet. Ze zond ons en onze vijanden naar huis met het schoone getuigschrift, dat ze in de Acta heeft laten afdrukken: het kan niet worden ontkend, dat ze in de grondwaarheden, zooals die in de belijdenis geformuleerd zijn, gereformeerd zijn, al is het ook met een neiging tot eenzijdigheid!

H. H.

PROF. BERKHOF'S PELAGIANISM

(Continued)

The opening paragraph of my previous article is a quotation taken from Berkhof's brochure. It reads thus: "Eer we dit punt in bijzonderheden bespreken, willen we op enkele wanbegrippen wijzen, die in verband daarmede in omloop zijn. Sommige menschen schijnen behept te zijn met de gedachte, dat dit punt de Arminiaansche leer van een algemeene voldoening (verzoening) bevat, en dus inhoudt, dat Christus werkelijk voor alle zondaren. hoofd voor hoofd, gestorven is; wel niet in den zin, dat hij hen allen effectief zalig maakt, maar toch zoo, dat hij de deur voor allen wijd geopend heeft, en het nu maar van hunne persoonlijke keuze afhangt, of zij zullen binnentreden of niet. Het is echter volkomen duidelijk voor ieder, die gewoon Nederlandsch lezen kan, dat er geen schijn van die leer in dit punt te vinden is. Indien die ketterij uit dit punt gedistilleerd kan worden, dan kan zij ook uit de Schrift bewezen worden. Onze kerk staat nog even vast dan ooit in de overtuiging, dat Christus gestorven is met de bedoeling, om alleen de uitverkorenen te redden, al erkent zij terzelfder tijd de oneindige waardij van Christus' offer als een offer genoegzaam voor de zonde der geheele wereld. Hij die beweert, dat de Synode hier op slinksche wijze de Arminiaansche leer der algemeene voldoening zoekt in te voeren, maakt zich schuldig aan het geven van valsche voorstellingen. Dit zal uit de volgende bespreking wel nader blijken." — So far Berkhof. The above quotation is found on page eight of the professor's brochure. In my former article I commented upon the above quotation as follows: "It should be noticed (so I wrote) how that the professor differs with those who claim that point one is the embodiment of the Arminian doctrine of general atonement, and implies therefore that Jesus died for all. The professor assures his readers that no trace of this heresy is to be found in the first of the three points of Synod. He maintains that point one is as sound as the very word of God, and that the conviction of the church to the effect that Jesus died for his people only, remains unshaken. And finally, according to the professor, he who maintains that Synod inculcated upon the church Arminius' doctrine of general atonement is beside the truth." Thus we wrote.

Let me repeat that I shall prove that point one is indeed a formulation of what may be styled the very heart and soul of Arminius' doctrine.

That desired proof is found in the professor's brochure and in his articles which appear from month to month in "The Reformed Herald." It shall be proven that the brochure of the professor as well as his articles turn out to be a defense of the tenets of the Pelagian and Arminian doctrine of salvation. It shall be made clear, how that the professor is cutting the very heart and soul out of the reformed or biblical conception of Christian religion.

These are severe statements. Yet not too severe as there is an objective reality corresponding.

Let us begin with the title of Berkhof's brochure, "De Drie Punten In Alle Deelen Gereformeerd." This title is an announcement of the task to which the professor sets himself. He will prove that the three points are reformed. What is found on pages eight and nine of the professor's brochure indicates that he is conscious of the meaning and import of his title. For these particular pages contain Berkhof's rule or standard for measuring the three points. Berkhof does well. For, as the title indicates, the professor will make plain unto us that the three points are reformed. Hence, he is in the need of such a standard or measure. I learn my length when I compare myself with the measuring rod, and by means of the scales I may learn to know my weight. Berkhof will measure the three points. And he wishes to convince us that the length or weight or quality of the three points (i.e. if one may speak of the weight or length or quality of a point) is such as gives him the right to denominate them reformed.

Berkhof, therefore, is in the need of a standard. And he supplies himself with one. It is found, as I said, on pages eight and nine of the professor's brochure. Now that standard, in order to be effective, should comprise those very elements of which the Pelagian doctrine of God and of man's salvation is a negation. Such a standard, in order to be of value, should be constituted of the following elements: a) God's will is the efficient and effective cause of the elect as they appear before the foundation of the world in God's eternal plan of redemption, as they appear in time, and finally as they shall appear in glory, redeemed and saved to the uttermost. b) God's will is the only necessity of the reprobate as he appears before the foundation of the world in the eternal plan of God, as he exists in time, as he shall exist eternally in hell. God's council is the only necessity of the reprobate. As he exists in time he comes forth out of the womb of God's providence. He is being prepared unto destruction. c) God purposed and wills the salvation of the elect. He purposed and wills the destruction of the reprobate.

Further, that standard of the professor should comprise the tenets of the Pelagian doctrine of God and man's salvation. Pelagius taught the following: a) The will of the elect is the sufficient and effective cause of himself as he exists before the foundation of the world in the plan of salvation, as he exists in time, as he exists in glory saved to the uttermost by his own efforts. b) The will of the reprobate is the efficient and effective cause of himself as he exists before the foundation of the world in the council of God, as he exists in time and as he shall exist in hell. c) God desires to save all men including those who perish. Man is the cause of it that God does not realize his desires. d) Man is supreme, he rules, not God.

These are the propositions which should comprise Berkhof's standard.

The above standard if applied to the three points of Synod would reveal if said points are reformed or Pelagian. But perhaps the professor objects to the above standard. He may find fault with what is asserted concerning the reprobate. My answer is ready: these utterances were taken from Scripture: "For the Scripture saith unto Pharaoh: even for this same purpose have I raised thee up, that I might shew my power in thee, and that my name might be declared throughout all the earth. Therefore hath he mercy on whom he will have mercy, and whom he will he hardeneth. Thou wilt say then unto me, why doth he yet find fault? For who hath resisted his will? Nay, but O man, who art thou that repliest against God? Shall the thing formed say to him that formed it, why hast thou made me thus? Hath not the potter power over the clay; of the same lump, to make one vessel unto honor, and another unto dishonor? What if God willing to shew his wrath, and to make his power known endureth with much long suffering the vessels of wrath fitted to destruction, and that he might made known the riches of his glory on the vessels of mercy, which he hath before prepared unto glory. Even us, whom he hath called, not of the Jews only, but also of the gentiles." Rom. 9:17-33|

We commented upon this passage in the June number of The Standard Bearer. The comment reads as follows: "The above scripture (we said) contains elements which should not escape our notice. Of Pharaoh it is asserted: Even for this same purpose have I (God) raised thee up, that I might show my power in thee, and that my name might be declared throughout the earth."

What is the meaning of the term "raise up"? Some claim that the apostle merely meant to say: I (God) prolonged Pharaoh's life, I placed him upon the throne, or I caused him to arise from a sick bed. However, if the expression "raised up" has this meaning the objection raised by the Pelagian in verses 19 and 20, namely, "who hath resisted his will" and "why hast thou made me thus?" do not follow logically. The term "raised up" refers to the historical Pharaoh, his station, power, talents, character and evil conduct and hard heart. God's council and providence is the necessity of the historical Pharaoh. To this Calvin and Dr. G. Vos of Princeton agree. Says Calvin: "Waaruit volgt dat men nu tevergeefs met hem (namelijk God) kijft, gelijk of Hij verbonden ware rekenschap te geven, daar zeggende (i.e. God says so) dat de verworpenen uit de verborgen schoot zijner voorzienigheid komen in dewelke Hij wil zijnen naam geprezen hebben." And Dr. Vos expresses himself as follows: "Dat God Farao op den troon gezet, of in het leven behouden, of van het ziekbed opgericht heeft, levert zulk een conclusie niet (namely, why hast thou made me thus?) wel dat Hij (God) hem naar geheel zijn persoonlijkheid gewekt heeft." And again: "In elk geval is Farao er toe gewekt om een toonbeeld te zijn van Gods macht. Hij is daarom geschapen. En dat was de hoofdbedoeling. Juist daartoe."

"Raise up" means to erect, to make, according to Calvin and Vos. I repeat, according to Vos and Calvin, God's council and His providence is the necessity of the entire historical Pharaoh.

The expression "and whom He will He hardeneth" is also important. Also the image contained in verse 21: "Hath not the potter power over the clay; of the same

lump to make one vessel unto honor, and another unto dishonor." The illustration makes mention of "the vessels made unto honor" and "the vessels made unto dishonor."

Now the following verse makes mention of "vessels of wrath fitted to destruction" and "vessels of mercy prepared unto glory." It is evident that the "vessel made unto honor" is representative of the "vessel of mercy made unto glory," and the "vessels made unto dishonor" is representative of the "vessels of wrath fitted to destruction."

Now the figure asserts that the potter determines the destiny of the vessel. The one vessel is made for honorable, the other for dishonorable use. In the following the figure is dropped and the thought repeated. The vessels of wrath are fitted for destruction. The vessels of mercy are prepared unto glory. Hence, God, so the apostle teaches, predestines unto destruction and glory. God, therefore, in the silence of eternity determined, willed the destruction of the vessels of wrath.

Says Calvin: "Bovenal moet bij ons vaststaan hetgeen Salomo zegt (Spr. 16:14) dat God alles gewrocht heeft om zijns zelfs wil, ja ook den goddelooze tot den dag des kwaads. Ziet hier: dewijl de beschikking van alle dingen in Gods hand is, naardien bij Hem de macht berust ter zaligheid en ten doode, zoo verordent Hij het door Zijnen raad en wil zoo, dat er onder de menschen geboren worden die van den schoot af eenen gewissen dood zijn toegeëigend, om door hun verderf te dienen tot verheerlijking van Zijnen naam. Zoo iemand hierop zegt, dat hun door de voorzienigheid Gods geene noodzakelijkheid wordt opgelegd, maar dat zij veeleer onder die voorwaarde door Hem geschapen zijn, omdat Hij hunne toekomstige boosheid voorzien heeft, zoo zegt hij wel iets, maar niet de zaak geheel. Indien God alleen te voren de uitkomsten zag van der menschen handel, zonder die naar Zijn goedvinden te besturen en te regelen, dan zou niet zonder reden de vraag in het midden worden gebracht, of zijne voorwetenschap iets vermocht tot de noodzakelijkheid van denzelven. Maar naardien Hij de toekomstige dingen om geene andere oorzaak te voren ziet, dan omdat Hij besloten heeft dat zij alzoo geschieden zouden, zoo is het tevergeefs dat men twist over de voorwetenschap, wanneer het bekend is dat alle dingen veeleer volgens Zijne bepaling en naar zijn believen plaats hebben." (Inst., Vol. II, p. 520.)

Now Dr. Vos: "Waar van den pottenbakker gezegd wordt, dat hij het eene vat maakt *ter eere*, het andere tot *oneere*. Dat ziet op de bestemming die de vaten hebben. Het eene dient voor een edel, het andere voor een schandelijk gebruik. Zoo worden de menschen bestemd voor een edel en voor een onedel gebruik. De apostel heeft dezen trek zelfs overgebracht op de menschen zooals zij objecten van de praedestinatie Gods zijn. Hij zegt dat sommige menschen zijn 'vaten des toorns' toebereid tot het verderf. Gelijk de pottenbakker praedestineert tot oneer, zoo praedestineert God tot verderf." (G. Vos, Theologie, page 193.)

Calvin and Vos are agreed that according to Scripture God determined and predestined the destruction of the vessels of wrath.

The question arises whether the inner corruption of the vessels of wrath influenced God when He predestined unto destruction. In other words, was it the corruption of the vessel of wrath which induced God to determine to destroy him? Not so. According to the apostle sin was not the determining factor. He was moved by nothing in man. "For the children being not yet born, neither having done any good or evil, that the purpose of God, according to election, might stand." In determining man's destiny God was moved by no one or nothing outside of himself. I repeat, God's free sovereign will is the only determining factor.

But the figure of the potter teaches even more. It teaches that the Lord God not only assigned to man his place, appointed his lot, and determined his destiny, but the figure also teaches that God determined man's condition. God decided that the vessel of wrath should be a vessel of wrath. God decided and willed that there should be vessels of wrath. Therefore these vessels say, "why hast thou made me thus?" And the utterance "vessels of wrath" implies that these vessels are depraved, corrupt. God, therefore, determined the fall of the human race. Even more, God willed that they should be vessels of wrath, because He had fitted them for destruction. God, therefore, determined that the vessels of wrath should be what they are. So Calvin understands God's Word.

Says Calvin: "Zij ontkennen, dat het met uitdrukkelijke woorden staat uitgedrukt, dat het door God is besloten geweest dat Adam door zijnen afval zou omkomen. Alzoo diezelfde God, van Wien de Schrift getuigt, dat Hij doet wat Hij wil, het edelste Zijner schepselen tot een twijfelachtig einde geschapen had. Zij zeggen dat hij eenen vrijen wil had om zich eenen staat te verkrijgen zooals hij goed vond; maar dat God niet anders bepaald heeft dan met hem te handelen naar verdienste. Indien men zulk een smakeloos verdichtsel voor waar aanneemt, waar zal dan blijven die almacht Gods waardoor Hij naar Zijnen verborgen raad, die geene oorzaak buiten Hem heeft, alle dingen bestuurt. De Schrift roept luide dat alle menschen in den persoon van eenen mensch aan den eeuwigen dood zijn onderworpen, en dat dit aan de natuur niet kan worden toegeschreven, zoo is het geenszins duister dat het voortgekomen is van den wonderlijken raad Gods. Het is al te ongerijmd, dat die goede voorstanders van de rechtvaardigheid Gods voor een strootje blijven steken, en nochtans over hooge balken heen springen. Ik vraag wederom: waardoor het geschied is dat zoovele volken met hunne onmondige kinderen door Adam's val tot den eeuwigen dood vervallen zijn zonder eenig hulpmiddel, zoo het niet is omdat God zulks goedgevonden heeft? Hier moeten de anders zooveel praats hebbende tongen verstommen. Het is wel een vreeselijk besluit, ik beken het; nochtans zal niemand ontkennen, dat God te voren eer Hij den mensch schiep, geweten heeft welken uitgang hij hebben zal, en dat Hij het daarom te voren heeft geweten dewijl Hij

het door Zijn besluit in dier voege bepaald had. Zoo iemand hier de voorwetenschap Gods vijandig aanvalt, zoo handelt hij lichtvaardig en onberaden. Want welke reden is er, bid ik u, waarom de Hemelsche Rechter zou worden beschuldigd omdat Hij geweten heeft wat in het toekomstige stond plaats te hebben? Zoo er eenige rechtmatige of schijnreden is om te klagen, dan komt die alleen ten opzichte van de voorverordineering te pas. Hetgeen ik u zeg, t. w., dat God niet alleen den val van den eersten mensch, en daarin het verderf zijner nakomelingen te voren gezien, maar volgens Zijn welbehagen bepaald heeft, moet ook den schijn niet hebben ongerijmd te zijn. Hier nemen zij nu hunne toevlucht tot de onderscheiding van Gods wil en Zijne toelating, volgens welke onderscheiding zij willen staande houden dat de goddeloozen alleen door de toelating Gods verloren gaan en niet door Zijnen wil. Doch waarom zullen wij zeggen dat Hij zulks toelaat, dan alleen omdat Hij dat zoo wil? Schoon ook dit op zichzelf niet aannemelijk is, dat de mensch zich het verderf heeft op den hals gehaald door de bloote toelating, en niet door de beschikking Gods. Even alsof God niet bepaald had hoedanigen staat Hij wilde dat de voornaamste van Zijne schepselen hebben zoude. Ik zal dus niet aarzelen eenvoudig met Augustinus te belijden, dat de wil van God de noodzakelijkheid der dingen is, en dat hetgeen Hij wil noodzakelijk moet geschieden; gelijk de dingen, die Hij te voren gezien heeft waarlijk geschieden zullen."

The question arises, How is it possible for God to realize His eternal plan with man, in particular with the reprobate? The ethical creature moves and has his being in God. God's almighty will envelopes and penetrates the will of the moral creature, sustaining, controlling and governing that will. Man in desiring, willing, thinking and acting is absolutely dependent upon his maker and sustainer. Thus the Lord God is capable of realizing His eternal degrees. God's counsel and His providence are the necessity of man's being, state, condition and destiny. This was true of Pharaoh. Said the Lord: "I have raised thee up." And again: "And whom He will He hardeneth." We need not discuss, at this juncture, whether God hardens the heart by a positive or by a negative act. The fact remains that God's will is the necessity for Pharaoh's hard heart. God hardened Pharaoh's heart and He did so by means of His word which was preached to the king by Moses. Then, as ever, the word was a savor of life unto life and a savor of death unto death.

Now let us quote Psalm 73: "Surely thou didst set them in slippery places; thou casteth them down into destruction. How are they brought into desolation as in a moment! They are utterly consumed with terror."

Here the psalmist teaches that the good which the reprobate receives from the Lord are unto them a slippery path. And it is the Lord who places them upon the slippery way. And He does so by bestowing upon them "good things," such as prosperity, health and happiness.

And then the passage in Malachi. It reads: "I have loved thee, saith the Lord, yet ye say, wherein hast thou loved us? Was not Esau Jacob's brother, saith the Lord; yet I loved Jacob and I hated Esau and laid his mountains and his heritage waste for the dragons of the wilderness. Whereas Edom saith, we are impoverished, but will return and build the desolate places; thus saith the Lord of hosts: They shall build, but I will throw down; and they shall call them, the border of wickedness, and the people against whom the Lord hath indignation forever." Malachi 1:2-4.

This passage is significant. Esau was one whom the Lord rejected. The passage teaches that God's hatred is not a mere dislike, a less ardent love but a great indignation, a power effecting the reprobate in this life as well as in the life hereafter. The divine hatred was impoverishing and striking down the Edomites wasting their heritage. Further, the prophet asserts that the Lord hath indignation against Edom forever.

In fine, my remarks concerning the reprobate are substantiated by Scripture and by such men as Calvin and Vos.

Now it is a matter of history that Esau showed a profane spirit. He sold his birthright. To the people who sprung from Esau was assigned a dwelling place outside of the promised land. They were submissive to Israel under David. In Malachi's day Edom was plunged into desolation by eastern conquerers and there after incorporated with the Jewish state under John Hyrcanus and finally obliterated from the number of nations.

The history of Edom indicates, does it not, that God's hatred for the reprobate is not a mere dislike, a less ardent love or a passive energy in God but as I said, a great indignation, an active power in God effecting the reprobate in this life as well as in the life hereafter.

Let us now scrutinize Berkhof's standard which he applies to the first of the three points of Synod. Doing so, we are surprised to discover that Berkhof's standard makes very little mention of the reprobate. Astounding! For please bear in mind that point one revolves around the reprobate. The proposition is meant to assert that God is gracious unto the reprobate when He has the gospel preached unto him. Berkhof will prove to us that the first of the three points of Synod in "alle deelen Gereformeerd is." Berkhof realizes that he needs a standard, a measuring rod. And he supplies himself with one and applies it to the first point. But if the application of that standard to the first point is to tell us anything at all, should it not contain those passages of Scripture which supply information concerning the reprobate? Sound logic demands it. If I wish to know to what degree a certain animal measures up to a horse I must compare that animal to a horse. This seems to me is plain horse sense. Very well. Berkhof will prove unto us that Synod's declaration concerning the reprobate is Biblical and Reformed. Does not common sense require that Berkhof should compare Synod's reprobate with the reprobate found in Scripture? Indeed, Berkhof neglected to do so. And, therefore, he did not learn to know whether point one is Biblical and Reformed or not, yet the professor had the audacity to publish a booklet bearing the title, "De

Drie Punten in Alle Deelen Gereformeerd." How scholarly! How honest!

There is a reason why Berkhof failed to do the proper thing. For he who compares Synod's reprobate with the one found in Scripture sees at once that Synod's reprobate is the product of Berkhof's and Bouma's imagination.

The reprobate of Scripture is a vessel of wrath fitted to destruction. He is one against whom the Lord has indignation forever. He is one whom the Lord places on slippery places, and casts into eternal destruction. The reprobate of Scripture is the result of God's counsel and he comes forth out of the womb of providence. His condition and destiny have as their necessity God's eternal counsel and God's will. He is formed by God. Being a vessel of wrath, he is fitted to destruction by God. And God hardens him through the preaching of His word and in that way is preparing him for destruction. In it all God is motivated by a desire to display His virtues.

This is the reprobate of Scripture. The reprobate of Synod is the object of God's love, even to that degree that he receives from God numerous blessings, including the gospel. To compare the reprobate of Synod with the reprobate of Scripture would perhaps open men's eyes, since Berkhof fails to do the proper thing.

Rev. H. J. Kuiper also realizes that Scripture does not tolerate the reprobate which is the product of Berkhof's and Bouma's imagination. Therefore Kuiper does not recoil from altering the description of the reprobate found in Scripture. On page 13 of Kuiper's "The Three Points of Common Grace" one happens unto the following paragraph: "This view is in conflict with Scripture. It is true that, according to Scripture, prosperities are slippery places for the wicked, *from which they pitch forward headlong into destruction.*" So far Kuiper. Notice the assertion, "from which they pitch forward headlong into destruction." In Scripture I read, however: "Thou (namely God) casteth them down into destruction." Kuiper substitutes God for man and quotes "the wicked pitch themselves forward headlong into destruction." Why mutilate Scripture in behalf of your theory, Kuiper? And that you! The man who helped depose Dr. Janssen for his attacks upon God's word.

It is evident Kuiper and Berkhof fear to display the picture of the reprobate found in God's word. This accounts for Kuiper's mutilation of Scripture. It also accounts for Berkhof's conduct.

The reprobate of Synod and the reprobate of Scripture are contradictions. God curses and blesses, hates and loves, wills to save and wills not to save the same object at the same time. Berkhof, however, embraces the contradiction. He accepts the reprobate of Synod and the reprobate of Scripture. Strange it is and that in view of the fact that Berkhof shuns, as a rule, the nonsensical and the contradictory. For on page 18 of the professor's brochure I read: "Het gaat ook in het geheel niet aan, om uit te gaan van de gedachte, dat God wel met allen ernst, d. i., op ernstige wijze, roept, doch dat het Hem met zijne roeping geen ernst is. Dan stellen we veinzerij en onoprechtheid in God, en dit te doen is Godslasterlijk." So far Berkhof. I wish to say that I heartily agree with him. If God calls in an earnest manner and means not what he says, he is contradicting himself, is he not? Such a conduct would be contradictory and for that very reason wicked. Says Dr. Abraham Kuyper: "Daarom hebben onze vaderen er zooveel nadruk op gelegd, dat wie in God de omnipotentie voor het contradictoire stelt, den leugen in Hem aanbrengt." (Dictaten Dogmatiek van Kuyper, Vol. I, p. 413.)

Berkhof rejects a conduct on the part of God implying conflict and involving God in a contradiction. Yet the first point of Synod involves God in a contradiction. It asserts that God loves and hates, curses and blesses, wills and not wills to save the reprobate and that first point is Berkhof's production. He embraces and defends it. It was he who urged and secured our deposition for refusing to subscribe to the first point of Synod. It appears that Berkhof believes in the nonsensical and the contradictory when it suites him.

But let us return to Berkhof's standard which he applied to the three points of Synod. That standard of his does contain a certain number of elements which can serve him. The professor exposes to us the tenets of Pelagius' doctrine of salvation of man. He further exposes to us the errors of Pelagius' doctrine of election.

We shall now inquire if Berkhof put his standard to a good use. We have a right to expect that Berkhof will apply his standard to the three points. His standard contains a sufficient number of elements to expose when applied the fallacies of the first point. Upon investigation it appears that Berkhof failed to apply his standard. He does not attempt to make clear the first point of Synod agrees with the doctrine of election as found in Scripture. He does take the pains to tell us on page 9 that Synod did not openly declare itself for Pelagius' doctrine of the free will of man. As if a Synod which regarded itself as the embodiment of Reformed doctrine would openly declare itself for the free will of man as taught by Pelagius. On that same page he assures his readers that "De Synode het eerste punt begint met de erkenning van een zaligmakende genade Gods bewezen alleen aan de uitverkorenen ten eeuwigen leven." Further, "dat daarmede zij zich verre plaatst van het Arminiaansche kamp, door een breede en diepe klove er van gescheiden." We wish to remind the professor of it that the Arminian also speaks of a "zaligmakende genade Gods bewezen alleen aan de uitverkorenen ten eeuwigen leven." The "klove" may not be as broad as the professor would like to have his readers believe. Thereupon the professor fills eight pages of his brochure in explaining to his readers that the conditional promise to the effect that all who believe are saved must be sincerely proclaimed unto all without distinction including the reprobate. Let me say that nobody among us denies it. But I repeat the professor neglects to do the proper thing. He should have applied his standard. This standard of his, although very defective, contains certain elements which disclose the fallacies of point one. The professor should have given an exposition of point one in the light of election

and reprobation. This he fails to do. He refuses to apply his standard which means that he failed to keep the promise contained in the title, "De Drie Punten in Alle Deelen Gereformeerd."

Let us attend to the proposition which the professor is attempting to prove. Now it is a fact that it is the duty of the messenger of the gospel to announce unto all and hence unto the reprobate that eternal life is his if he believes, but also that if he fails to believe he will be damned. The reprobate does not believe nor will he. Hence the messenger of the gospl is continually announcing unto him that he will be damned forever because of his unbelief. True, the reprobate is not aware of it that he is a reprobate, nor does the messenger of the gospel know who the reprobate is. However, God knows and the fact that the reprobate is not aware of it that he is a reprobate does not mean that he ceases to be one. Therefore it is continually being announced to him that he will be damned forever because of his unbelief. Now Berkhof attempts to prove from Scripture that God is showing grace unto the reprobate and blessing him when He, God, announces unto him through the instrumentality of the messenger of the gospel that he, the reprobate, will perish because of his unbelief. Does Berkhof succeed in proving his proposition? Indeed, not. He merely proves that the believers are saved.

The fact that Berkhof maintains that the reprobate is being favored and blessed when it is announced unto him that he will perish because of his unbelief goes to show that Berkhof has indorsed the Pelagian doctrine of man's salvation.

This will be made plain in a following essay.

G. M. O.

PIETY IS BEAUTY

"What is beauty? Not the show
Of shapely form and features. No!
These are but flowers
That have their dated hours
To breathe their momentary sweets, then go.
'Tis the stainless soul within
That outshines the fairest skin."

—Sir A. Hunt.

EQUIVOCATION

"The man of pure and simple heart
Through life disdains a double part;
He never needs the screen of lies
His inward bosom to disguise."

—Gay.

"The *good* are better made by ill,
As odours crushed are sweeter still."

—Rogers.

PREDESTINATION

—Pelagian—

All Pelagians are Deists. Deism is a philosophy of the universe, which fails to take proper notice of God's immanence. We, as reformed people, confess that God is *in* the world as well as above, beyond and outside of the created world. The universe owes its continued existence, such as it is, to the Providence of God, which is the omnipresent and almighty power of God by which He upholds and rules the universe as by His hand. Now to express the presence of God in the world we make use of the word immanence, and to express that He is not limited to the created world, we make use of the word transcendence. Theists confess the immanence and transcendence of God. The Reformed are Theists in distinction from Pelagians who are Deists. And these both are again distinguished from Pantheists. The Pantheists fail to take proper notice of the transcendence of God. However, the confession of God's transcendency by the Deists is something different from the theistic conception of God's transcendency, and likewise, the confession of God's immanency by the Pantheists is far different from the immanency of God confessed by the Theists. For the Theist explains God's transcendency in the light of and in harmony with God's immanency, while both the Pantheists and the Deists have no more than a one-sided God who is no God.

That the Pelagians are Deists is very evident from their conception of God's predestination. Also from their conception of the Providence of God. We are interested for the present only in the former of these two, but they have clearly cut the heart out of both these terms. *They found or ground their doctrine of predestination upon prescience (voorkennis) upon the foreknowledge of God, as to who would make themselves worthy or unworthy of salvation.* As we shall show more fully later on in this article, they do not allow God the sway of His almighty sovereign power, by which He determines the course in life and death which each man is to have. They admit that there is such a thing as predestination, but their confession of this doctrine is really a denial of the biblical teaching of it. For they practically exclude the reality of fore-ordination (voorbeschikking), and though they claim to confess the fore-knowledge of God, they in their theology have separated it from the biblical view of God's fore-ordination. In plainer terms: they forget "dat de mensch wikt, maar God beschikt." They forget that ultimately God determines while man acts, and this while the Almighty One remains far from evil and unrighteousness. This point also shall receive fuller treatment later on. First of all we wish to make the following Dutch quotation, "Volgens de Pelagiaansche richtingen is de praedestinatie het besluit Gods, waarbij Hij eeuwige zaligheid of straf heeft bepaald voor hen wier volhardend geloof of ongeloof Hij te voren had gezien. Praedestinatie na praescientia."

Over against the Augustinian conception of predestination the Pelagians formulated the following grievances. First of all, they considered the Augustinian conception of predestination to be in conflict with the general offer of grace. Secondly, they considered this conception to be inconsistent with the free agency of man. Thirdly, they believed that any other conception but their own would take away all motives for human endeavour or exertion. Lastly that the Augustinian conception made God the author of sin. And often a practical argument was hailed as conclusive, namely, that in actual life no believer is assured of his salvation.

In answer to these Pelagian arguments we would first of all bring to your attention that the Pelagians come to these arguments because they start from radically wrong premises. It is not true, for example, that man is a free agent *next* to God and that man is in his willing absolutely independent of his Creator. In these tenets alone sufficient of the deistic philosophy of the Pelagians comes to light. "Predestination, in general, is a necessary attribute of the divine will, as foreknowledge is an attribute of the divine intelligence; though, strictly speaking, we cannot predicate of God either a *before* or an *after*, and with Him all is eternal present. It is absolutely inconceivable that God created the world or man blindly, without a fixed plan, or that this plan can be disturbed or hindered in any way by his creatures. Besides, there prevails everywhere, even in the natural life of man, in the distribution of mental gifts and earthly blessings, and yet much more in the realm of grace, a higher guidance which is wholly independent of our will or act."

And though God's decree of predestination with its two parts of election and reprobation be a decree from eternity, nevertheless, the Pelagian makes a mistake when he considers this decree exclusively as an eternal decree, forgetting meanwhile that this decree of predestination is eternally present with God, which by the Providence of God is an over-working and ever-influencing reality in time. Right at this juncture many erroneous opinions of predestination are born. Truly God is by many conceived of as a God who has freely and according to His good pleasure determined the destiny of all things, but at the same time he is viewed too much as being Himself dependent on the willingness of man and the machinery of creation in order to realize those determined destinies. While the truth is that God holds His creation in His own hand. It is as it is solely because God is the ever-sustaining, upholding and ruling force and First Cause in that same creation. Everything in creation is as it is by God alone. For God is in His creation, working in it, shaping things and men in it, ruling all things in it, all according to His eternal good pleasure and counsel of His unchangeable wisdom and will. Too often, however, the immanence of God as a working reality in this present world is overlooked. God's decree of predestination is made altogether separate from the essence of God and often it is not understood that God's decree of predestination is not separate from God, but that God's decree is the decreeing God Himself so as His understanding and will and wisdom operate in determining matters outside of His own being, or in other words, the created things. To forget this is to cater to the deistic philosophy of the world in practical life. And into this fatal error Pelagians have fallen.

There is undoubtedly an explanation for this error on the part of Pelagians insofar as there were Pelagians before the historical Pelagius lived—though this sounds somewhat paradoxical—the explanation must be sought in the ignorance and short-sightedness of men, but not least in the Pelagianistic tendencies of the human heart. And as far as Pelagius and his followers are concerned we would offer the following. Pelagius—let us call him for the present the father of Pelagian predestination—was a thoroughly practical man. In order to determine matters of knowledge he acted similarly to the men of the exact sciences in the present day. Pelagius did not always and in the first place go to Scripture to find out what it had to say concerning predestination. By no means. His theology betrays an entirely different method of procedure. He went on observation outings. He went to mankind and drew his conclusions from his observations of humankind. Hence, he could not believe that man was thoroughly corrupt from his youth up when he saw men building the bridges of Rome for the convenience of other men, when he saw one man aiding his injured fellow-laborer, saw another poor man aiding the starving family of a neighbor. And perhaps his soul was too delicate—we shall be charitable—to believe that God could be stern enough to reprobate the bulk of mankind and be ready to condemn these reprobates and reward them with eternal punishment for their sins. To Pelagius the visible, voluntary actions of men determined what lived in the hearts of men. But he failed to discern underlying principles working in this world, just as real and perhaps more real than the perception of the visible deeds of men by Pelagius. And if in this connection we remember that most of the early church fathers before Pelagius and Augustine laid undue stress on the doctrine of the responsibility of man, and that most of them, like Pelagius, founded predestination upon prescience and had taught a conditional predestination, according to which these fathers also had formulated opinions concerning sin, free-will, grace, faith, good works, the cleansing power of baptism, and the value of external rites of penitence and other things, then surely, it is not surprising to find so practical a man as Pelagius was, formulating a conception of predestination which is at variance with Scripture and which robs men of their Almighty, Sovereign, Omniscient, Unchangeable God. Pelagius had, of course, never heard of the Dutch proverb: Schijn bedriegt. For he firmly believed in determining the real nature and character of things and events by means of observation. But what the eyes give us to see does not determine the exact nature and reality of things and happenings. Man is altogether too blind to proceed in this way. Our understanding has been darkened by sin and

is not the perfect standard which we need to have certainty of the things in life.

And the traditions of the early Church spoke volumes to Pelagius and his followers. There certainly was some truth in the contention of the Massilians who affirmed that not Pelagius's view but Augustine's view of predestination was at variance with the tradition of the early Church. They claimed that Augustine's doctrine of predestination was opposed to the opinion of the fathers and the sense of the church, and that no ecclesiastical author had ever yet explained the Epistle to the Romans as Augustine did, or in such a way as to derive from it a grace that had no respect to the merits of the elect. And Philip Schaff contends that "it was only by a doubtful inference that Augustine endeavoured to prove that Cyprian, Ambrose and Gregory Nazianzen had known and received his view of predestination, by appealing to the agreement between this doctrine and their theory of grace."

But after all is said and written, Augustine was right and Pelagius and his followers were wrong. And many of their predecessors were wrong. Yet there are always many people who follow the crowd. What holds for the crowd or the majority holds for them. Hundreds there are today in the denomination which we have left who follow just this policy. And there also are many in that same denomination who are still more charitable than Pelagius was allowed to be, who know that they cannot prove a single point against us, neither from Scripture nor from our Confessional Standards, who still persist in following the majority because they cherish and harbor such charitable feelings for the honor and esteem of their own persons. Men who in times past emphasized God's positive reprobation of persons today act the part of cowards in preaching God's willingness to save all individual men, simply because they must be charitable to themselves and follow the majority.

These men are forgetting as Pelagius did that much of what the majority say is decidedly untrue. Besides they fail to notice that much of the tradition of the Church does not rest upon profound study of Scripture but upon mere superficial observation. Pelagius, at any rate, failed to notice that in the tradition of the early Church, before the time of Augustine, the doctrine of predestination had received only passing attention. It had never been an object of profound inquiry, and had, therefore, never been precisely defined. And he should have observed that even the Greek fathers, Tertullian, Jerome and Ambrose, who taught conditional predestination had only very superficially and casually touched this doctrine. Hence Pelagius arrived at his conception of a conditional predestination which he made dependent on the foreknowledge of the free acts of man.

Scripture teaches that faith and unbelief, salvation and damnation are not merely the object of God's foreknowledge (voorwetenschap) but also are the object of God's will and decree. This Pelagians fail to see. A few texts from Scripture can settle this point for them. We refer you to:

1. I Peter 2:7,8: "Unto you therefore which believe he is precious; but unto them which be disobedient, the stone which the builders disallowed, the same is made the head of the corner; and a stone of stumbling, and a rock of offense, even to them which stumble at the word, being disobedient; whereunto also *they were appointed.*"
2. Rom. 8:29: "For whom he did *foreknow*, he also did *predestinate* to be conformed to the image of His Son, that he might be the firstborn among many brethren."
3. Rom. 11:2: "God hath not cast away his people which He foreknew . . . "
4. Rom. 9:18: "Therefore hath he mercy on whom he *will* have mercy and whom he *will* he hardeneth."
5. I Peter 1:3: "*Elect* according to the foreknowledge of God the Father, through sanctification of the Spirit, unto obedience and sprinkling of the blood of Christ."
6. Phil. 1:29: "For unto you it is *given in the behalf of Christ*, not only to believe on him, but also to suffer for his sake."
7. I Cor. 2:14: "But the natural man *receiveth not* the things of the Spirit of God: for they are foolishness unto him; neither can he know them because they are spiritually discerned."
8. Eph. 1:4,5: "According (blessed us with all spiritual blessings in heavenly places) as he hath *chosen* us in Him before the foundation of the world, that we *should be* holy and unblamable before Him in love: *having predestinated* us unto the the adoption of children by Jesus Christ to Himself, *according* to the good pleasure of his *will.*"
9. Acts 13:48: "And when the Gentiles heard this, they were glad, and glorified the word of the Lord: and as many as were *ordained* to eternal life, believed."

From these texts it is evident that God according to His good pleasure determines who shall believe and who shall not; that faith cannot proceed from man, since it is God's gift; that faith is the fruit of election; that election brings eternal life.

But the Pelagians have an entirely wrong conception of the foreknowledge of God, which has kept them from reading the true meaning of these texts. They speak of divine foreknowledge as if it can be no more than the mere seeing of things before they happen, and then they wish to present things as if God thereby determines salvation for some and damnation for others. It is true

that God in this way does have the freedom to decide to give salvation to believers and to give damnation to unbelievers. But it is an impossibility for God to determine this without first looking to the merits of believers and the demerits of unbelievers. In a similar manner the degree and measure of salvation must be determined by God. No, this is impossible. This robs us of our Sovereign God.

Moreover *Divine* foreknowledge implies fixity, and fixity implies decree. "Praescientia moet het object vooruit zeker weten, en dan is zij gelijk aan praedestinatie, en anders is zij geen praescientia (voorkennis), maar een bloote wensch, en dan moet God lijdelijk toezien en is afhankelijk van den mensch, hetwelk in strijd is met Rom. 8:29." From eternity God foresaw all the events of the universe as fixed and certain. This fixity and certainty could not have had its ground either in blind fate or in the variable wills of men, since neither of them had an existence. It could have had its ground in nothing outside the Divine mind, for in eternity nothing existed besides the Divine mind. But for this fixity there must have been a divine cause; if anything of the future was fixed, something must have fixed it. This fixity could have had its ground only in the plan and purpose of God. In fine, if God foresaw the future as certain, it must have been because there was something in Himself which made is certain; or, in other words, because He had decreed it.

Decreeing creation implies decreeing the foreseen results of creation. To meet the objection that God might have foreseen the events of the universe not because He had decreed each one, but only because He had decreed to create the universe and to institute its laws, we put the argument in another form. In eternity there could have been no cause of the future existence of the universe, outside of God himself, since no being existed but God himself. In eternity God foresaw that the creation of the world and the institution of the laws—if you still chose to believe in natural laws—would make certain its actual history even to the most insignificant details. God decreed to predestinate, to create, to provide. But in so decreeing he necessarily decreed all that was to come. In fine, God foresaw the future events of the universe as certain, because He had *decreed* to predestinate, to create, to provide. And this determination to predestinate and to create involved also a determination of all the actual results of that predestinating and creating. God decreed the results. Still He is not chargeable with sin.

Still more. No undecreed event can be foreseen. God decrees primarily His own acts of predestination, creation and providence; but this also involves a secondary and indirect decreeing of the acts of free creatures which He foresees will result therefrom. There is, therefore, no such thing with God as mediate knowledge (middellijke kennis) or knowledge of an event that is to be, without it entering into the Divine Plan, as the Pelagians would like to have us believe. For to say that God foresees an undecreed event; is to say that He views as future an event that is merely possible; or, in other words, that He views an event not as it is.

In the light of these facts the so-called general offer of grace in the Pelagian sense is sheer nonsense. It is, of course, necessary to have a general offer of grace if man himself determines whether or not he shall believe. There is room for a general offer of grace to men only then if the Pelagian view of predestination is correct. And this view is wrong. And that there is no such thing as a general offer of grace history renders abundant proof for. Millions die and have died that never heard of the blessed Evangel, that never heard of the depth of wickedness into which they have fallen, that never heard of the measure of iniquity which they have filled to the brim. And many of those that do hear of this Evangel, it is a particular Gospel, coming to them with a condition which man in his own power and of his own will can never fulfill, it being a condition which God alone can enable them to fulfill and which ability he alone grants to His elect.

The Pelagian idea which is usually associated with their idea of a general offer of grace is also sheer nonsense. They reason as follows: God's demand for faith in the Gospel implies ability on man's part to believe. But this would preclude the plain teaching of unconditional predestination in Scripture. And this opinion springs from a wrong conception of the effects of man's fall into sin and from a wrong conception of man's moral ability. Man is dead in sin and trespasses. He does not and will not and cannot hear the knocking of Christ Jesus on the door of his heart. Man by nature is thoroughly perverse. All men that hear the gospel truly do have the duty to believe, but this duty does not imply the ability to fulfill this duty. We challenge anyone to prove this from Scripture or from our Confessions.

The Pelagians make so much of this implied ability of man because they have an erroneous conception of what they call the free agency in man. If man is actually free as they consider man to be then our conception of predestination is wrong. But here again, we can challenge anyone to prove from Scripture or our Confession that man is free in the sense in which they believe him to be free. Scripture plainly teaches that God is Sovereign. While man is a slave of sin and subject to the deceiving powers of darkness. The Pelagian emphasizes the absolute freedom of man in the face of these facts. The Pelagian needs this freedom in man in order to be able to cling to his conception of predestination. For the doctrine of predestination and the conception thereof determines what conception one must hold of God's Sovereignty, of man's ability to good and evil, of our conception of the mystical union with Christ, and also our conception of the merits of God. If man is absolutely free in the Pelagian sense, to such an extent that the will of man is free to determine itself without being determined by the character or nature of man, then God is no longer Sovereign. If man is so free then he can also determine his own salvation and faith, this implies that there is something good in man, which enables him to choose for the good. And herewith the doctrine of the total depravity of man is cast to the winds. We claim

that the body of Christ is brought together into a beautiful harmony and unity because of God's predestination. but on the Pelagian side it is wholly a matter of chance who shall belong to the mystical body of Christ, and who as believers shall enjoy the mystical union with him. And if, as the Pelagians believe, man determines to give himself faith, then Christ cannot possibly have merited faith for the believers. And if Christ has not merited faith for the believers then Christ has done nothing for them by means of his actual obedience and then also all the gifts of grace which follow upon faith or come with faith neither have been merited by Christ. As Pelagians see it, a man's coming unto grace and persevering in it is wholly dependent on the will of man. In this way God is thrust from His throne and man is placed thereon. The Pelagian in this way takes away every ground for belief in any kind of Divine decree. Everything is hung up on the changeable hook of man's will; no certainty whatever is possible. And what disastrous results this has for the Biblical view of prophecy is seen at a glance.

With respect to this argument of the Pelagians that the decree of predestination is inconsistent with the free agency of man we offer the following ideas. God's decree of predestination, like foreknowledge, is an eternal act to the divine nature, and is no more inconsistent with the free agency of man than foreknowledge is. And we should bear in mind, that God's decree is executed by means of the *causal* efficiency of his creatures. God has certainly decreed what should be the cause of man's fall into sin. The power in the cause is certainly from God but the character of the use of that cause is from man. And the result has been an eternal certainty and fixity with God. "De materia is van God, maar de forma is van den mensch." Secondly, Pelagians have a false theory of free agency—namely, that free agency implies indeterminateness or uncertainty; in other words, that free agency cannot co-exist with certainty as to the results of its exercise. Man is free to choose between motives and to act according to the motive which he has chosen. But man after the Fall always chooses the wrong motive. And even in the Fall Adam choose the wrong motive. Man does not act without motive or contrary to all motives. Otherwise he would not prove to be rational. Man may influence man but influencing other men does not take away their freedom to act. God may also influence man by divinely foreseen motives, knowing what the result will be without injuring the free agency of man. God's decree of predestination is undoubtedly executed by man's free causation, and God who has decreed this free causation of man, in decreeing to create a universe of which he foresees that this causation will be a part, in no way interferes with the freedom of such causation, but rather secures and establishes it. "Free will is not a state of moral indeterminateness, nor the independence of the creature, but is rather his self-realization in perfect dependence."

The other arguments which I mentioned at the beginning of this article, I shall not be allowed to answer at this time. Next time we shall see what is true of the Pelagian arguments against the Augustinian conception of predestination. Just at this juncture we wish to say that it is not true that only the Pelagian view of predestination leaves sufficient room for human exertion. Neither is it true that God is made the author of sin by the Augustinian conception of predestination. And it is a lie that in actual life no believer is assured of his salvation. We shall see more of this in the future.

B. J. D.

BEAUTIFUL ANGELS

Beautiful angels are guarding us ever,
Sent by our Saviour above;
Beckoning earnestly t'wards the bright river,
Sweet guiding angels of love.
Guarding us ever as onward we struggle,
Over life's ocean so broad;
Vigils they're keeping thro' joy and thro' trouble,
Beautiful angels of God.

Coming with heavenly mercies abounding,
Coming on missions of joy;
Life's flitting journey with brightness surrounding,
Coming its griefs to destroy.
And as we pass from its changes forever,
Leaving its glitter and gloss;
When we arrive at the beautiful river,
Angels will guide us across.

Angels will strengthen our faltering footsteps,
If their still voices we heed;
Sweetly they'll teach us the Lord's holy precepts,
Unto his kingdom they lead;
And when at last we, through portals of brightness,
Enter His mansions above,
There we shall see in their heavenly whiteness,
Beautiful angels of love.

Frank Howard.

WOODEN LEGS

"Wicked men may supply the needs of an office, as Judas for a while did duty as an apostle. A wooden leg may be a stay to the body, though it be not a true member."—Thomas Manton.

Quaint, but true. It is to be feared that our churches have many wooden legs, in the form of lifeless ministers, unregenerate elders, and graceless deacons. The body may move with these, but her walk must be limping, painful, slow, and ungainly. As for the wooden limb to turn itself, its end is to be burned. It will be a fearful thing to turn out to be a dead member of a living body—a false arm, or a glass eye. Such shams can never be part of the body of Christ.

C. H. Spurgeon, Illustrations and Meditations, 1883.

LICHTSCHIJNSELS IN DEN NEVELNACHT

"Maar de Wetenschappelijke Samenkomst eerder genoemd gaf gelukkig ook eenige lichtschijnsels te zien te midden van de vele nevelen en vaalgrauwe luchten."

Zoo eindigden wij in het laatstleden Augustus nummer van onzen "Vaandeldrager" ons artikel, dat de "Voortdurende onrust onder Calvinisten van onderscheidene type, vorm en kleur" besprak. —

Aan het slot van dat opstel beloofden wij, om een volgend maal D. V. op die lichtpunten, hierboven even aangeduid, nader de aandacht onzer lezers te vestigen.

Enkele, den waarachtig-Gereformeerden belijder en den de-eere-zijns-BondGods-overal-zoekenden christen, moedgevende lichtflikkeringen in den nevelnacht der cultuur-vriendelijke Neo-Calvinistische geestenwereld in Nederland en hier, zijn b.v. de volgende verklaringen door Professor Dr. A. A. Van Schelven afgelegd:

"Men moest, ondanks dat Calvijn," zeide hij, let wel "niet alle levensvreugde verachtte," en Calvijn "waardeering had voor de cultuur," toch constateeren, dat Calvijn *"den nadruk legde op het toekomstig hemelleven voor de christenen, met het aardsche leven als voorbereiding daartoe."*

Calvijn zelf zeide: *"We moeten het aardsche leven gebruiken met het hart naar omhoog."* (De onderstreping is van ons. G. V. B.)

"In hoofdzaak is de gezindheid die Calvijn vraagt een afgewend zijn van de wereld." Een "zich met het aardsche inlaten, uitsluitend ter vervulling van der geloovigen taak om God te dienen."

En bij de Fransche Calvinisten van ouds had prof. Dr. A. A. Van Schelven, die "een historisch onderzoek" deed naar "den levensstijl van het Calvinisme" dezelfde gezindheid als bij Calvijn opgemerkt; b.v. een waardeering van den arbeid, niet zoozeer tot zelfverzekering als wel uit gehoorzaamheid aan Gods gebod; en het tegelijk gebruiken en niet gebruiken van de wereld.

In het Engelsche Calvinisme, het ascetisch Puritanisme, heeft de handelsgeest van het Engelsche volk kwaad gedaan, ontaarding gebracht. Calvijn's ideaal was agressief: de christen soldaat!

"Door de zekerheid des heils minder afhankelijk te stellen van vertrouwen op Gods beloften dan van de aanwezigheid van goede werken, en vooral van trouw in ons maatschappelijk beroep, bedreigde het toch eigenlijk de grondidee der Reformatie, en het vergroofde bovendien het oorspronkelijk Calvinisme," volgens dezen referent.

Een ander zachtstralend keerseken was het protest van Dr. Ubbink, van Zevenhoven, tegen de gedachte van den referent, alsof Calvijn tegen de cultuur èn ja èn neen had gezegd; inconsequent was geweest! "Want Calvijn streefde steeds naar logische consequenties.

En niet te spoedig moesten wij, Calvinisten, al was het ook naar den geest des tijds om te zeggen: "dat iets niet oplosbaar was," zoodanig zeggen overnemen. Calvijn was geen asceet, die het kwaad in de dingen zelf ziet en zoekt."

(En onthouding, mijding, — zoodanige dingen brengt oefening, die ascese eigenlijk bedoelt, zeide Prof. Dr. Geesink terecht, volgens de Heilige Schrift, mede voor de geroepene heiligen.)

"Bij Calvijn zijn twee gedachtenlijnen," verklaarde Mr. Dooyeweerd van 's-Gravenhage, "lijnen die logisch-theoretisch niet te 'vermitteln' zijn, slechts psychologisch kunnen verbonden worden.

Maar de christelijke levens- en wereldbeschouwing had in de eerste plaats noodig om die twee lijnen te vereenigen, en verbinding te zoeken tusschen natuur en genade." (Wij onderstreepten, G. V. B.)

Waartegen Prof. Dr. A. Woltjer opmerkte: "Wat is nu toch eigenlijk HET Calvinisme? *Bij Calvijn zijn er misschien* (wij onderstreepten, G. V. B.) *twee lijnen.* laar de epigonen (navolgers) gaan langs één dier lijnen en zetten die eenzijdig door! Bij wie is nu de waarheid?"

Dit zijn enkele vlammekens en vonkskens die wij zagen gloren en even uitschieten in de grijze schemering van Neo-Calvinistisch historisch onderzoek naar Calvinistische waarden ter Wetenschappelijke Vergadering eerder genoemd.

Overigens, neen, dan bood o.i. de jaarvergadering van de Vereeniging van Hooger Onderwijs op Gereformeerden grondslag in Nederland (een vereeniging, die tegenwoordig kritieke dagen doorleeft) niet veel hoop voor de ontwikkeling der Gereformeerde waarheden (die immers ten grondslag liggen aan de Calvinistische levensbeschouwing) langs zuivere banen en onafgebogen lijnen.

Al hebben ook wij wel waardeering voor veler arbeid, kunde en moed, in dezen kring op onderscheiden gebied getoond.

Doch een wolkske als een 's mans hand kan, als het God belieft en naar Zijn Raad is, aanzwellen en uitdijen tot van plasregens zware regenwolken. God geve ze aan het onzes inziens te jolige en artistieke Gereformeerde Christendom in Nederland van dezen tijd!

Het was anders in de laatstverloopen tientallen van jaren onder de Neo-Calvinisten in Nederland (de naam: NEO-CALVINISTEN is van Dr. Kuyper zelf afkomstig, gelijk men o. a. lezen kan in de Voorrede van zijn groot werk "Anti-revolutionaire Staatkunde," G. V. B.), niet dan een zich beijveren om te bewijzen, dat het Calvinisme heelemaal niet dood was, noch "kulturfeindlich," of afgewend van de wereld; en echt-menschelijk en kunstzinnig als iemand.

Het had wel zeker oog voor het goede en schoone in deze wereld, en het breidde zijn invloed uit in minstens vier werelddeelen.

Of, zooals de schrijver van "What Calvinism Has done for America" het uitdrukte: "We claim, and claim with all the emphasis we can, (hoe proeft ge hier den "geijkten" *preek*trant! G. V. B.), that Calvinism has NOT ignored the things of this world. Our fathers loved science. Our fathers loved art; really they loved it. They liked pleasures and plenty of 'eats' on Thanksgiving day."!!.....

Wij hopen van harte, dat "de wedergeboorte van het Calvinisme als wereldbeschouwing," die Dr. B. Wielinga van Amsterdam in zijn jongste boek: *"In de School der*

Wijsbegeerte," heden meende te kunnen constateeren, een "renaissance" geweest is, die zich ontwikkelen zal NIET tot een "synthese" (oorspronkelijk een vroolijk gekleurd en gemakkelijk overkleed, dat tijdens de feestmaaltijden en gedurende de berucht geworden saturnaliën te Rome werd gedragen) met de wereld, die in het booze ligt, maar tot een saamstrengeling en krachtigen liefdeband van allen, die God vreezen in ootmoedigheid, en voor Zijn aangezicht leven naar Zijn goddelijk bevel.

Geen poging om de anti-these weg te werken onder allerlei bedriegelijke onware leuzen van: "alles voor Christus opeischen," en "Gods eere op alle levensterreinen uitdragen," of "Satan de van God gestolen schatten te ontrooven."

Geen unie, die als brug moet dienen om de scherpe scheiding op te heffen, welke het kruis van Christus heeft gemaakt tusschen de belijders en niet-belijders van den verachten en nu ons gezegenden Middelaar en Heiland.

Het deed ons genoegen te lezen, dat Prof. Dr. A. A. van Schelven, die in 1921 op het Gereformeerde Studentencongres verkondigde, dat der Calvinistische Christenen levenstaak op de wereld was *cultuurreformatie,* thans in 1925 door zijn onderzoek naar den Calvinistischen levensstijl gedrongen werd te verklaren, dat de gezindheid die Calvijn vraagt, "toch eigenlijk is een afgewend zijn van de wereld, en een zich met het aardsche inlaten (slechts en) uitsluitend ter vervulling van der geloovigen taak in de wereld om God te dienen." —

Kortzichtige, niet nadenkende en onkundige geleerden en andere pratende en schrijvende menschen in Nederland, en onder Neo-Calvinisten en Synodaal-loyalen hier, noemen dat wel Anabaptistische dwaalleer en bekrompen Doopersche mijding, maar Gods Woord, — en DAT is het rechte richtsnoer onzer daden en de standaardmaat van ons leven —, leert ons zóó, en niet anders.

Met deze resultaten van Prof. Dr. Van Schelven's Calvijn-onderzoek zijn wij het dan ook volkomen eens.

Wij, als woestijnreizigers immers, zijn niet door Christus geroepen "om ons thuis te voelen in de cultuurwereld, en daar een beteekenisvolle plaats in te nemen."

De Heilige Schrift zegt, dat deze wereld en al hare begeerlijkheid voorbij gaat, door vuur verteerd zal worden, met al wat van en in de wereld is.

Doch de waanwijsheid van den afdwalenden theoloog, de oud-menschelijke kleedij van den verpolitiekten kerkleeraar, de kritische kennis van den Gods Woord verkeerenden man-van-wetenschap in onze dagen loochenen deze waarheden, of zijn er blind voor.

En hoe langer hoe meer wordt onder de Calvinisten in Nederland, in andere landen van Europa, en hier in de Vereenigde Staten, de leugen gefixeerd, dat deze wereld, en hare vernuftigheden en vermaken, goddelijke dingen zijn, want door God geschapen of geschonken, en *daarom* door ons moeten worden gezocht en opgeëischt voor Christus den Koning en Zijn rijk. En dat dit "benutten" van de schatten der Gemeene Gratie, zóó maar, en door wien ook, Gode welbehagelijk is.

Was het niet de veelgeroemde, als een orakel wel beschouwde, en als wetenschappelijk man zelfs wel hooger dan Prof. Kuyper geachte Dr. H. Bavinck, die in een zijner "Verzamelde Opstellen op het gebied van Godsdienst en Natuurwetenschap" neerschreef: "Als christenen, als protestantsche, als gereformeerde christenen, *behoeven wij ons geenszins anti-thetisch te stellen tegenover den modernen tijd,* waarin dezelfde wil van den Hemelschen Vader regeert, en ons een plaats ter woning en ten arbeid heeft toebeschikt."? (De onderstreping is van ons, G. V. B.)

Terwijl diezelfde professor Bavinck in een ander dier "Verzamelde Opstellen," in dat over "Cultuur en Zending," dien modernen tijd en die cultuurwereld in ongunst aanschouwt, als hij stelt: "dat, wanneer de Europeesche cultuur in Indië doordringt, met hare voordeelen ook hare nadeelen daarheen zal overbrengen, het kapitalisme, het proletariaat, de klasse-tegenstelling, de groote steden (die anders wel als grootste bewijzen van Gods Gemeene Gratie aan de "Kaïnieten" worden aangemerkt, G. V. B.), de weelde, maar ook de armoede, den somberen arbeid in de mijnen en fabrieken, om den invoer van opium en alkohol maar te laten rusten." .....

Doch tweestrijd, tegenspraak, zoo niet erger, is, evenals in de werken van Dr. A. Kuyper, ook bij Dr. Bavinck genoegzaam te vinden voor een opmerkend student en een Bijbelsch-opgevoed denkend mensch.

Wel zeer zeker zijn deze ontwikkelaars van de "Calvinistische levensbeschouwing" menschen, die twee lijnen volgen in hun meedeelen van kennis die tot de godzaligheid bevorderlijk moet zijn, en niet *is*!

Professor Bavinck spreekt b.v. ook van "onze door en door bedorven eeuw; en verheugde zich nochtans, dat in de kunst dier eeuw een richting aan het woord was gekomen, die weer belichaming zocht *van de diepste behoeften van het menschelijk hart.* (Wij onderstreepten, G. V. B.)

Natuurlijk is zoo'n declaratie het tegendeel van Gereformeerde Confessie-taal, waar de Heilige Schriftuur omtrent het menschelijk, natuurlijk hart, de uitgangen en overleggingen daarvan, zijn diepste behoeften en zijn arglistigheid, geheel andere dingen zegt dan Bavinck's filosofie van Gemeene Gratie.

Het "naar twee kanten front maken" ten opzichte van de onverzoenlijke strijdmachten God en Satan, kerk en wereld, was beiden "vaders" van het Neo-Calvinisme, dat de leer der Gemeene Gratie als zijn fondament en werkbasis heeft geproklameerd, meermalen niet vreemd in hunne geschriften.

En hoe fijn ook van vinding en schoon van uitdrukking Professor Bavinck zich vaak in zijn werken voor het volk doet kennen (over zijn bepaalde Universitairen arbeid kunnen wij niet deskundig oordeelen) toch kan, dunkt ons, niet worden ontkend, dat zijne conclusies vaak oppervlakkig waren en zijne deducties, als ontwikkeling van Gereformeerde beginselen doorgaande, tegensprakig en tweestrijdig.

We herinneren ons wel, dat deze geleerde, tijdens de wereldoorlogsjaren, toen een vleugje van vrees en een tijdelijke beklemdheid veler harten beving, naast een valsch religieus opflikkeringetje van de achtergebleven "vonkskens van Gods beeld" bij de nog niet geheel on-

verschilligen en verharden, blijde gewaagde van "de overwinning der ziel" over de aanbidding van het stomme stof.

En slechts enkele jaren nadien moest Dr. K. Dijk, van 's-Gravenhage, ter gelegenheid van een jubileum der Theologische School te Kampen, op den Theologischen Schooldag in 1924 gehouden, het uitspreken in een rede over BLOEI OF INZINKING, "dat het grofste materialisme en de levensverzakelijking in dezen tijd, ontzaglijken (verkeerden) invloed uitoefenden in de Gereformeerde kringen."

De Gereformeerden in Nederland hebben zeker een reformatie en nieuwe geboorte noodig.

Maar dan een van God uit en tot Hem heen gewend.

Niet een herhaling van een "kunstleven" als in het verleden Italië kenmerkte, of tijdens "den gouden eeuw" in de Nederlanden "zich heerlijk opdeed" en "uitbotte," in tal van Gemeene Gratie gaven en krachten."

Geen herleving als het laatste kwartaal der 19de eeuw en totdusver ook de twintigste eeuw, in het oude vaderland te zien gaf op politiek-, maatschappelijk-, literair-, beeldende kunsten-, architectuur-, en technisch gebied.

Maar, na een terugkeer opnieuw en recht verstaan eerst van der vaderen werk in 1618 en 1619, en een voortgaande studie van Calvijn, los van nationalisme en politieke invloedsbegeerte, de lessen geleerd en betracht, die de 19de eeuw voor de kerk op de schoolbanken neerlegde, en dan naar de lijnen door Groen van Prinsterer voor het staatsburger- en maatschaps leven recht getrokken en ook door Dr. Kuyper vroeger voor het huisgezin en het leven van Overheid en onderdaan wel gevolgd, verder gegaan en opgetrokken den tabernakel die den christen hier op zijn doortocht behoorlijk kan dienen voor de aanbidding Gods met zijn leven.

Aan het bouwen van "vredestempels" moeten "wij Calvinisten" maar niet doen. God woont niet in tempelen met handen gemaakt, en ook de Gemeente des levenden Gods vormt een heerlijke woonstede voor des Heeren Geest en *is* het Heilige Huis Gods.

Voorts zijn onze handen, evenals die van David den man naar Gods hart, "met bloed bevlekt," van wege ons deelnemen aan den strijd des Heeren op deze aarde.

Van der christenen "Dure Roeping in Ernstige Tijden" sprak in 1921 Professor Noordtzij, van Driebergen, in dezen goeden zin: "Eenerzijds kan men in ons volksleven de krachten zien, die afvoeren van God; en anderzijds zien wij een steeds meer verzaken van de Kerk des Heeren van hare groote roeping onder het volk. Ik heb de Gereformeerde kerkengroep op het oog.

Terugziende op de laatste vijf en twintig jaren van ons eigen kerkelijk leven..... en vergelijkende daarbij den toestand onzer kerken in deze dagen, dan bespeuren wij geen vooruitgang maar veeleer achteruitgang.

Stroomingen doen zich gevoelen, die ons met angst vervullen; *een streven wordt openbaar naar synthese met hen, die van een gansch andere levensgedachte uitgaan;* gedachten worden uitgesproken, die niet gereformeerd zijn. Wij dreigen de zekerheid te verliezen, dat als wij een der dienaren des Woords op onze kansels zien komen, hij het Woord bedienen zal in overeenstemming met onze oude Confessie. Wordt van die en die niet gemompeld, dat ook dezen niet meer van harte de Gereformeerde waarheid gelooven?".....

Deze ernstige taal van Prof. Noordtzij vormt wel een scherp contrast met de lichtzinnige woorden van Professor Anema, die in hetzelfde jaar 1921 een brochure uitgaf: "Onze Tijd en Onze Roeping" genaamd, en waarin deze hoogleeraar der Vrije Universiteit pleitte voor de door Dr. Noordtzij, en door Dr. Ferwerda ook, zoo streng gegispte en afgekeurde synthese op godsdienstig, kerkelijk en politiek gebied, "in dezen tijd (van omhelzen, wat eerder wel weggeworpen werd) waarin men minder op de verschillen ziet in tegenstelling met een vroegeren tijd; nu meer waardeering van andersdenkenden, zoowel wat zaken als personen betreft.

En onze taak is om de volksziel voor het leerstuk der Gemeene Gratie toegankelijk te maken. Men moet komen tot een anti-revolutionair zijn ook in de salon en in de sierkamer.

Maar gelukkig, is er verbetering merkbaar. Want: 1) Bach's Mattheus Passion is (bij de Calvinisten) niet meer in den ban; 2) De piano wordt niet meer veroordeeld; 3) Het bijwonen van concerten is geen wereldsch ding meer; 4) Het gaan naar een oratorium-uitvoering geen "eerste stap meer naar de hel."

Een Gereformeerd predikant schreef onlangs een bewonderend artikel over Mahler (Een Oostenrijksch componist. Allerminst een Calvinist, G. V. B.) zonder iets van zijn achting als Dienaar des Goddelijken Woord te verliezen. (Sic, G. V. B.) En muzikale beginselvaste christenen vereeren Mengelberg (de wereldberoemde directeur van een Amsterdamsch philharmonisch orkest; die geen christen is; die de Zondagen aan zijn kunstvak besteedt tot vermaak van het "kunstlievend" publiek; en die Gods Naam misbruikt bij zijn repetities en in zijn gesprekken met persmenschen, G. V. B.) zonder eenigen strijd met hun christelijk leven; integendeel, zij zien er een rijke gave Gods in!

Geen wereldschuwing en geen weemoedspsalmen passen ons, maar een bede om kracht uit den Hooge, *voor de machtige taak die ons wacht* (en die taak is, volgens dezen Neo-Calvinistischen professor, de volgende:) MIDDEN IN DE WERELD GAAN STAAN. "MET NIETS MENSCHELIJKS ONS VREEMD; WANT DE SCHATTEN VAN GODS ALGEMEENE GENADE BEHOOREN OOK ONS TOE."

Tot zoodanige vreemde, ons vreemde, leeringen en conclusies komt een hoogleeraar aan een Universiteit, die gezegd wordt op den grondslag van de Gereformeerde beginselen te staan voor al haar onderwijs. En die misschien wel juist daarom van het oude, goed Gereformeerd *belijden* steeds meer afwijkt.

Want die "beginselen" bleken vooral de onschriftuurlijke Gemeene Gratie-leer te zijn.

Hoe men met de Schrift in de hand tot zoodanige

valsche leer omtrent de levenstaak van den christen kan komen is ons wel geen raadsel aan den eenen kant, maar wekt toch zeer zeker bevreemding aan de andere zijde, als men nog Gereformeerd wil heeten in hart en nieren.

En inzinking van het leven der godzaligheid, waardoor in de eerste plaats de Gereformeerde Christenbelijder zich moet kenmerken kan niet verbazen, al beweert Dr. K. Dijk ook, dat die inzinking van het kerkelijk leven der Gereformeerden in Nederland NIET te wijten is aan het "opnieuw naar voren brengen van de belijdenis der Gemeene Gratie, doch o.a. verklaard moet worden, dat we niet meer leven in een tijd van strijd, waarin het aankomt op geloofsmoed en karakterkracht; en dat de christelijke actie niet meer het karakter van een beginselstrijd heeft als vroeger; en dat *de aanraking met de wereld bij sommigen de wereldliefde sterk heeft bevorderd.*"

Zulke uitspraken teekenen dunkt ons wel eenigszins den toestand.

En als dan, volgens Prof. Dr. W. Geesink in "Religieus Eclecticisme," het Calvinisme is "Het Christendom van groote keur," laat dan bij de Gereformeerden en Calvinisten die keur getoond worden door rechte navolging Christi, en het zoeken en bedenken van de dingen die Boven zijn, NIET die van BENEDEN zijn.

Het is niet waar wat Prof Bavinck in "Cultuur en Zending" roeping en plicht acht te zijn van den christen, den calvinistischen christen, om "aan al de volken, die wij willen opheffen tot ONZE BESCHAVING, in den harden strijd van het leven zoo mogelijk dezen TROOST DES GELOOFS mede te geven, dat God, de Vader van onzen Heere Jezus Christus, door Zijne Almachtige en Alomtegenwoordige kracht, door welke Hij hemel en aarde, mitsgaders alle schepselen, gelijk als met Zijn hand nog onderhoudt en regeert, alzoo dat loof en gras, regen en droogte, vruchtbare en onvruchtbare jaren, spijze en drank, gezondheid en krankheid, rijkdom en armoede, en alle dingen niet bij geval, maar van Zijn Vaderlijke hand ons toekomen.

In het wezen der zaak heeft de missie (de christelijke zending) geen andere bedoeling dan deze. En zoo staat ze niet tegenover, maar verbindt zij zich met alle cultuur, welke dien naam verdient; ook met de wetenschap der natuur . . . ."

De christelijke kerk heeft aan alle creaturen het Evangelie te verkondigen, dat een kracht Gods tot zaligheid is een iegelijk die gelooft.

En die gelóóft HEEFT den troost, die ook gelegen is in het geloof aan de Voorzienigheid Gods, van dien Schepper van hemel en aarde, die in Christus Jezus ons, Zijn volk, een God en Vader wil zijn.

Hoe een Neo-Calvinist nu met zijn beschaving andere volken wil opheffen tot zijn "hoogtepunt," en dan hun den troost van den inhoud van de 27ste "Vraag en Antwoord" van den Tienden Zondag van den H. C. kan medegeven, is iets wat wij niet verstaan.

Ge leest van zoo iets vreemds ganschelijk niet in de Heilige Schrift.

We willen niet veel over deze dingen hier nu verder vertellen. En daarom Prof. Fabius, die "Het Wezen van het Calvinisme" weleer besprak, en Prof. Visscher, alsmee verschillende Nederlandsche predikanten, die op conferenties en samenkomsten van het volk en van hun ambtgenooten refereerden, maar laten rusten.

Anders zou ons artikel ook te lang worden voor dit nummer van ons orgaan.

Laat ons echter nog eenmaal zeggen, dat het ons genoegen deed te vernemen, dat het onderzoek naar "den levensstijl van het Calvinisme" aan het licht bracht, voor degene die het nog niet wist, dat de taak van den uitverkorene hier op aarde hierin bestaat, dat hij Gods eere heeft te dienen, Gods knecht heeft te zijn, in heiligmaking en reinigmaking heeft te wandelen, in de vreeze van des Heeren Naam heeft te leven. Met een overgebogen wil, die zich doet kennen als een in-gehoorzaamheid-aan-Gods-geboden zich openbarende kracht, waardoor hij doodt zijne leden die op aarde zijn, enz. (Zie Col. 3:5.)

Moge Prof. Visscher dit "een zuur christendom" noemen, dat "naast de preek het zendingsfeest als het hoogste genot beschouwt," dan zij hem van harte gegund "de ontroering door de kunst," die, volgens hem, de moderne mensch van tijd tot tijd noodig heeft, om, n.b.!, "licht te hebben over de mysteriën van het leven." Hoewel wij den professor in dit opzicht diep beklagen. Gods heilgeheimen worden aan Gods kinderen — aan niemand anders toch — niet door de kunst vertolkt. En de vroolijkheid en 't licht van Gods vriendelijk aangezicht valt Frans Hals noch Jozef Israels als uitbeelders van opbobbelend leven of levenstragiek ten deel.

En die "kunstontroeringen" zullen hem geen stap nader tot God brengen, en evenmin hem de diepten des rijkdoms van Gods liefde doen verstaan, zooals Paulus daarvan gewaagt in Romeinen elf.

Vele "verlichten" in Nederland schijnen opnieuw de nevelen van het heidendom, zij het antiek of modern, te verkiezen boven het reine, verhevene, geopenbaarde Woord van God.

Zij zoeken instee van het schijnend licht der Waarheid Gods te volgen, de dingen dezer voorbijgaande wereld en roemen in den mensch, zich blind starende op de dansende dwaallichten van de wijsheid dezer verdorven eeuw.

Christus geeft in Mattheus 5 geheel andere lijnen aan en biedt leerspreuken, die voeren kunnen tot hemelsch heil, die beloften in zich hebben van zaligheid voor dit en het toekomend leven, volle genieting van geluk, en eindelooze verheuging zonder "doode somberheid" of "strakke zuurheid," welke "stijfheden" wel eens het kenmerk kunnen zijn van het bezit der eeuwige levensvreugde, eerder dan bij de juichers over de heerlijke wereldcultuur en bij die synthetische Neo-Calvinisten wien "niets menschelijks meer vreemd" is.

Het is niet de roeping van den christen, ook niet van den calvinistischen christen, gelijk zoo dwaselijk, en als de natuurlijkste zaak van de wereld, in J. Clover Monsma's boek, hierboven aangehaald, wordt gezegd: "Satan, in disturbing God's plans, shall not pass, and the calvinist

is going to do all he can to thwart the hellish plans of the monarch of the Deep and to realize the plans of the King of Heaven."

Christus is het, die hel en dood overwon.

Hij beloofde victorie aan Zijn Bruidskerk.

En het geloof, ons geloof in Jezus als de Zone Gods, het geloof dat de wereld overwint, de wereld die in het booze ligt, heeft niets uit te staan met stembus-actie en vakbond-eischen.

De heilige apostel Johannes, de zoon des donders en de discipel dien Jezus liefhad, zegt, (zie I Joh. 2:15, 16 en 17) "Hebt de wereld niet lief, noch hetgeen in de wereld is; zoo iemand de wereld liefheeft, de liefde des Vaders is niet in hem; want al wat in de wereld is, namelijk de begeerlijkheid des vleesches, en de begeerlijkheid der oogen, en de grootschheid des levens, is niet uit den Vader, maar is uit de wereld; en de wereld gaat voorbij en hare begeerlijkheid; maar die den wil van God doet, blijft in der eeuwigheid."

We weten voorts wie de overste dezer "tegenwoordige booze wereld" is, en wie tot zijn dienaren en kinderen moeten worden gerekend.

Dat heeft ook de Heere Jezus klaarlijk betuigd tegenover de kerkelijke machthebbers van Zijn tijd en aan de liefhebbers van "de schoone gaven der gemeene gratie," bijzonder geschonken aan hen die hun vertrouwen op het goed dezer wereld stellen en de opstanding loochenen, met hemel en hel, in Christus' omwandelingsdagen en in onzen tijd.

Gods woord leert ons nergens, dat wij de schoonheid en de kunst der wereld moeten najagen en bewonderen; ook niet die van den "calvinist" Rembrandt, die naast den Christus aan het Kruis, zijn huishoudster Hendrikje Stoffels als naakte Danae afmaalde; en al noemde Bach zijn orgel de "stemme Gods." Filipp. 2:15; Col. 1:10-13; Col. 3:1; I Tim. 6:6-12; II Tim. 2:22; Titus 2:12 en 13 b.v. leeren geheel andere dingen.

En toen de discipelen den Heere Christus den kunstigen, kostelijken, heerlijken Jeruzalemschen tempel wilden doen bewonderen, gelijk *zij* deden, had de Heere niets anders te zeggen dan, dat "geen steen daarvan op den anderen zou gelaten worden"!

En de begeerlijkheden der wereld hierboven genoemd, die de Apostel Johannes veroordeelt, och, ze zijn niet juist die schrikkelijke zonden door Paulus genoemd als werken zijnde van den ouden mensch, maar zij zijn ook de bekoorlijke muziek, de bevallige lichaamsvormen, de opwindende dans, de schoone kunsten en pleiziertochten, de jacht en jaarbeurzen, mannenkrachtuitstalling en intellect.

Naar al die dingen gaat het natuurlijk hart des menschen uit.

Terwijl de door Christus vrijgekochte te bedenken heeft en bedenkt de dingen die Boven zijn, en te jagen naar de heiligmaking zonder welke niemand den Heere zal zien. Hij heeft te dragen de smaadheid van Christus zijnen Heere. En het feestkleed trekt hij Boven aan. —

Moge in Nederland, waar "een niet te verdedigen ruimhartigheid de verhouding der christenen tegenover de wereld gevaar biedt, en reeds al te veel in Gereformeerde kringen binnendrong, wat 50 jaren geleden door ons als Gereformeerden onvoorwaardelijk werd veroordeeld" (dit zijn eigen woorden van Minister Colijn, G. V. B.); en in Amerika, waar "kerkmenschen" en de groote hoop van "christenen" dit land zoo wijd van begrip "the holy land" noemen —; dit volk van vele millioenen "Gods uitverkoren volk"; en schrijvers boeken vullen over "the religion of Old Glory", — er een wederkeeren worde gevonden tot den Heere en Gods getuigenis, opdat een dageraad van waarachtig heil nog aanbreken moge!

En het Calvinistische volk, en de Neo-Calvinistische leiders vooral, moeten bedenken, dat, volgens het "Boek der Toekomst" door Johannes opgeteekend, *hij* zalig is, "die waakt en zijne kleederen bewaart."

Navolgers van Calvijn te zijn, waar deze nederige man een waar leerjonger Christi was en des Heilands voetstappen drukte, is zeker niet af te keuren.

Beza's lijfspreuk: "Dat ik vertere, als ik maar nuttig mag zijn in mijns Heeren dienst" is ook goed.

Te wandelen voor Gods aangezicht, als Calvinus deed, die, naar zijn familie devies, "zijn hart aan God gegeven had" en niets anders begeerde dan in Gods gemeenschap te leven in nederigheid en oprechtheid, is wel het beste voor een Calvinist.

Dan komt ook het "deze wereld gebruikende als niet gebruikende" het schoonst tot zijn recht.

In nevelen te verkeeren, hoe of hij te wandelen heeft voor Gods heiligheid, behoeft een Verbondskind niet.

Een recht Calvinistisch Christen heeft zelfs niet te vragen en met moeite uit te vorschen, wat wel Calvijn's levensstijl zou geweest zijn.

Het Licht is voor ons opgegaan over Efrata's velden en boven Bethlehem's veestal.

Wij waren eertijds duisternis en hebben gewandeld in de duisternis dezer eeuw. Maar nu zijn wij licht in den Heere.

Geroepen uit de duisternis tot het licht, met aflegging van de werken der duisternis.

Indien iemand in den nacht wandelt, die stoot zich.

Doch wij zijn niet des nachts, maar des daags.

Laat ons dan wandelen als kinderen des daags en des lichts in het licht, gelijk Hij in het licht is.

Zoo roept ons het Woord Gods toe.

G. V. B.

DANKBETUIGING

Met ootmoedigen dank aan onzen God, die ons schoon weder schonk, erkentelijkheid voor de vele bereidwillige vrienden en vriendinnen, die ons spontaan hielpen bij het vele werk en dank aan milde gevers en geefsters, melden wij dat de welgeslaagde "Field Day" te Kalamazoo, Mich., op Labor Day l.l., een bate van $372.74 opbracht voor ons blad "The Standard Bearer."

DE REGELINGSCOMMISSIE.

INGEZONDEN

Geachte Redactie!

Vergun ons een paar indrukken weer te geven, die we ontvingen bij de installatie van Ds. J. Zeeuw, leeraar van de Eerste Chr. Geref. kerk te Kalamazoo, Mich. Van den hoofdpersoon bij deze gelegenheid zeggen we slechts dit, dat hij, zooals wel vanzelf spreekt, in zijne beschouwing geheel staat in het teeken der nieuwe leer van de Chr. Geref. Kerk in Amerika.

De consulent, Ds. G. J. Haan, sprak over 1 Tim. 4:16: "Heb acht op u zelven en op de leer; volhard daarin, want dat doende, zult gij en u zelven behouden, en die u hooren." Voorwaar, een schoone tekst voor de gelegenheid, vooral als men de omstandigheden der gemeente in aanmerking neemt, en het feit, dat men Ds. H. Danhof vanwege dwaling in de leer, zooals men zegt, uit zijn ambt heeft meenen te moeten zetten.

Men vergist zich echter, indien men waant, dat de consulent nu zeker wel met nadruk aller aandacht bij de leer zou hebben bepaald. Hoe ik ook de ooren spitste, daarvan hoorde ik echter niets; wat mij zeer verwonderde, aangezien Zijn Eerwaarde zelf nogal eens moeite heeft inzake leerkwesties, die verre van onschuldig zijn, en tevens een dergenen was, die met anderen, blijkens ingediende instructies ter Classis, het noodig achtte nadruk te leggen op de nieuwe leer, thans reeds lang een leugenleer bevonden. Evenwel, met geen enkel woord werd melding gemaakt van onze Belijdenisschriften, noch van de "drie punten," voor hem anders zoo dierbaar, en waarin het natuurlijk gevoel zoo heerlijk gestreeld wordt, als wordt staande gehouden, dat de mensch nog niet zoo slecht is, maar nog het goede vermag te doen voor God. Onze indruk was echter, dat men o zoo gaarne over de nieuwe leer zwijgt, omdat men gevoelt, dat zij voor Gereformeerden niet te verdedigen is. Daaruit moet m.i. ook de stilte in het kamp der tegenstanders verklaard worden. Prof. Berkhof is schier de eenigste, die nog zijn degen in de hand houdt, doch ook kennelijk steeds meer grond verliest en blijkbaar zijn eigen graf delft.

Verder trok het echter nog speciaal mijn aandacht, dat, na de eigenlijke bevestiging, door een der ouderlingen, Ds. F. Wieland, den consulent dank moest worden gezegd voor de diensten den kerkeraad en aan de gemeente bewezen onder voor hen zoo moeilijke omstandigheden. Nadruk werd vooral gelegd op het verleende advies inzake een zeker punt in ons kerkrecht. Schoon zulks niet uitdrukkelijk werd gezegd, kreeg men toch den indruk, dat spreker het oog had op de kerkelijke eigendommen. Zooals men weet, hebben we indertijd getracht, om op eene of andere wijze te accordeeren betreffende de gebouwen. Wij meenden, dat wij daar ook een zeker recht op hadden. Eene broederlijke bespreking van dat punt had zekerlijk veel kwaad gevoel kunnen voorkomen. Evenwel, ongetwijfeld mede als gevolg van het advies verstrekt door Ds. Haan, werd zulk eene bespreking verhinderd, ofschoon daartoe door den kerkeraad besloten was, met instemming van den dusgenaamden der Classis trouw gebleven ouderling. Voor dat advies moest blijkbaar Ds. Haan bijzonder worden dank gezegd. Doch er was nog meer. Naar de voorstelling van Ds. Wieland had de der Classis trouw gebleven ouderling de meeste aanvallen te verduren gehad, en was deze derhalve bijzondere eer waardig. Hoe men den persoon in kwestie, die tegen de leer van Ds. Danhof nimmer eenig bezwaar inbracht en die zeker nimmer door dezen is aangevallen geworden, als martelaar durft voor te stellen en een eerelintje meent te moeten uitreiken, is ons een raadsel. Doch hooren we Ds. Wieland 't woord richten tot den nieuwen leeraar. Den nieuwen leeraar moet blijkbaar moed ingesproken worden. Deze behoeft niet bevreesd te zijn van te zullen verongelukken; want er zijn, volgens Ds. Wieland, nog nooit geen leeraars verongelukt, dan vanwege groote brutaliteit, vanwege het vallen in groote zonden, en vanwege een eenzijdig voorstellen van de waarheid.

Op wie hij met dit laatste doelde, kan een ingewijde niet onduidelijk zijn. Nu willen we het hier openlijk uitspreken, dat we zoo iets van Ds. Wieland niet hadden verwacht. Die heeft zich in elk geval over de prediking van Ds. Danhof vroeger wel heel anders uitgelaten. En hij weet zeer wel, dat Ds. Danhof bij elke gelegenheid de leer van zonde en genade, dood en leven, in al hare hoogte en diepte aan de gemeente voorhoudt. Natuurlijk was Ds. Wieland niet zoo vermis, indien hij het oog had op de leer der twee genaden van de Synode van 1924. Maar anders is de bewering eenvoudig een groote leugen; en heeft Ds. Wieland zich zeer bezondigd tegenover Ds. Danhof en anderen niet alleen, doch bovenal tegen God, die zeker geen ledig aanschouwer is van het drama, dat afgespeeld is geworden in de Chr. Geref. Kerk. Mocht Ds. Wieland, in plaats van onware beschuldigingen uit te spreken, nog eens mede leeren getuigen tegen de goddelooze handelingen van Classis Oost en West, die het hebben aangedurfd, om leeraars uit hun ambt te ontzetten, met voorbijgaan van hunne kerkeraden, niet vanwege eene eenzijdige voorstelling van de waarheid, van zoo iets leest ge in de beschuldiging niet, maar enkel, omdat deze zich voor God en de kerken geroepen achtten, door middel van "The Standard Bearer" te getuigen tegen de dwaalleer, die door de handelingen van de Synode van 1924 bestaansrecht ontving in de Chr. Geref. kerken.

Geachte Redactie, dank voor de plaatsing. Wij zouden wel meer kunnen zeggen, ook vooral van hetgeen men soms in gesprekken hoort; doch we willen de bescheidenheid in acht nemen. Doch dit moest ons van 't hart. Wij hopen van harte, dat gij door den zegen des Heeren moogt voortgaan op den ingeslagen weg, en dat de "Bearer" bij den voortduur het bastaardkind op het erf der Chr. Geref. kerken bij zijn waren naam noemt; opdat ons nageslacht bewaard blijve bij de aloude waarheid, en opdat gij straks moogt ingaan in de vreugde onzes Heeren.

C. LEMMERS, Kalamazoo.